

III. évfolyam – 2009/4. – havonta megjelenő elektronikus kiadvány

CIVILBEN

VESZETT FEJSZE NYELE

A szociális boltoktól a Lehet Más a Politikáig

NEM ADOM FEL!

Speciális emberek alapítványa

**KÁVÉHÁZI
MUNKAERŐ**

Profi kontra
civilmédium

TÖRÉKENY...

Hősökről, mentősökről

**GONDOLATOKKAL
ELLÁTÓ**

Jelige: együtt – önállóan!

**KI SEGÍT
A SZERETETNEK?**

Megszűnik
a Rhéma Alapítvány

**ÁLLATVÉDELMI
KONFERENCIA**

Kultúránk fejlettségének mutatója

Fotó:
Magyar Mozdulatművészeti
Társulat

az ÁLLAMPOLGÁR LAPJA

M
E
C
T
C
O
I
O
P
H
A

digitális nyomtatás

www.apress.hu 30/92-44-286 Info@jstudio.hu
2030 Érd, Riminyáki út 61.

Akciós ajánlatunk

Digitális nyomtatás 110 cm szélességben,
176 g-os matt fotópapírra

nettó 3.990.- HUF/m²

Fóliavágás plotterrel

Reklámtáblák tervezése és gyártása

Autódekorációk készítése

Világítós reklámtáblák

nettó 2.990.- HUF/m²

Roll-up display

Egyedi dekorációval

nettó 29.990.- HUF

HELYZET

Veszett fejsze nyele	4-5
Kávéházi munkaerő	6-7

TŰKÖRKÉP

„Mert mi soha nem adjuk fel!”	8-9
-------------------------------------	-----

KIÁLLÍTÁS

TŰKÖRKÉP

Gondolatokkal ellátó	12-14
Keresztény mágia	15-17
A rácson túl	17
Fiatalok lendületben	18
A szeretet segített... ..	19
Zárt osztály	20

FITT KULTŰRA

Elmélkedés a piramisokról – 2. rész	21
---	----

VÉLEMÉNY

Törékeny történet	22
Felhívás keringőre	23
„Egy mosolygós szőke a konyhából”	24
Az állatvédelem aktuális kérdései	25

ESEMÉNY

Magyar Mozdulatművészeti Társulat	26-27
„Tánc a Táncért”	27
ÁSZ Tábor 2.0.	28
Zöld Nap a Zöld Környezetünkért.	29

ÖNMŰKÖDŐ IRODALOM

Akit megváltoztatott egy álom.	32-33
Háború, avagy a félelem anekdotája	34
Sülthópehely	34
Fonalak	35
Olvadjon már el a hó	35
Versek.	36-37

KIHÁRCS

Virágos jókedvemben	37
Az angyalok néha trolival járnak.	38

IMPRESSZUM

Kedves Olvasó!

Sir Christopher Wren – a 17. század egyik legkiemelkedőbb angol építésze, asztronómusa és a szabadkőműves páholy vezetője – nevéhez fűződik többek között a londoni Szent Pál Katedrális felépítése. A legenda szerint a székesegyház emelésekor sorra kérdezte az ott dolgozó építőmunkásokat:

– Most éppen mit csinálsz?

A válaszok nagyjából a következők voltak: követ hordok; téglát rakok; zsákok cipelek; pénzt keresek, hogy eltartsam a családomat... Egy vidám, maltert keverő munkás pedig azt felelte:

– Templomot építünk.

Dolgozhatunk bármilyen ügyért, multicégnél vagy civilszervezetnél, egyre megy. Segíthetünk rászorulóknak (vagy épp tanulhatunk tőlük!), részt vehetünk különféle kulturális és közhasznú tevékenységben, akár még internetes kiadványt is készíthetünk – a kérdés mindenütt ugyanaz. Csupán téglákat pakolunk egymásra, vagy még emlékszünk magára az „ügyre”? Amiről egykoron – a szakállpelyhedzés vagy más pubertás újdonságok korában – álmodoztunk. Amikor még együtt éltünk céljainkkal, mondván: „mi sosem adjuk fel!”

A NEM ADOM FEL Alapítvány gondolatához csatlakozva én is azt mondom: állandó jelenlét és lelkesület szükséges ahhoz, hogy tevékenységünk ne silányuljon kőhordássá, hanem mindenkori belső templomunk építőköveivé váljon.

„Macte, puer, macte, sic itur ad astra”

(Rajta, fiú, rajta, így jutsz el a csillagokig!)

Gondolkodtató kikapcsolódást!

Gáspár Ildikó
főszerkesztő

Két kép él bennem ezzel a mondással kapcsolatban: egy szerszám, aminek a fém használati vége lassan elsüllyed egy folyóban, miközben a parton egy rönk mellett bárgyún bámulja a munkás a kezében maradt fadarabot; a másik pedig egy dühöngő szerszám fogója. Mégis egy harmadik aspektust mutatnék be itthonról.

A címben említett mondást egy legyintés kíséretében szokták használni. Sokakban – a médiaeszközökre bambulva – Magyarországgal kapcsolatban is ezt érezhetik. Ezt szeretném néhány példás összefogást bemutatva porrá zúzni. Igenis, körmöm szakadtáig ragaszkodom igazamhoz: vannak még értelmes, tenni akaró emberek belföldön is!

2. www.ad6kap6.hu

Egyszerű és nagyszerű! A portál célja, hogy olyan ESZKÖZT bocsásson rendelkezésre, amely közvetlenül és átláthatóan köti össze az adót a kapni kívánóval.

Adó fél: egy olyan lehetőséggel, tárggyal rendelkező ember, aki nem is tudja, hogy egy másik fél számára hasznos dolog tulajdonosa. A kapó fél: anyagi, erkölcsi lehetőségek miatt nem tudja vágyait beteljesíteni.

Példa: valakinek van egy hegedűje, amelyet évek óta nem használt, de nincs szíve túladni rajta. Rajtunk keresztül, amikor meglátja, hogy tőle kilométerekre él egy gyerek, aki szívesen járna hegedűőrára, de ehhez szüksége lenne egy hegedűre, a tárgy

Veszett fejsze nyele

Fotó: Lőrincz Edina

1. Szociális boltok

Az ügyetlen név ellenére óriási kezdeményezés: a kisboltokban magyar termelők zöldségeit és gyümölcsseit árulják kedvező áron.

Célja, hogy a magyar gazdák piachoz jussanak a hálózat boltjaiban, miközben minden vásárló is jól jár, hiszen a jó minőségű árut olcsón kapja meg. Ezen keresztül ráadásul a boltokat üzemeltető kisvállalkozások is lehetőséghez jutnak, hogy forgalmuk emelkedjen.

A termékek ára a boltokban egységesen meghatározott. A teljesség igénye nélkül: 1 kg alma 120 Ft, 1 kg vöröshagyma 90 Ft, a tojás darabja 28 Ft.

A boltok folyamatosan bővülő listája:
<http://www.gazdakorok.hu/index2.html>
A sorok pedig egyre hosszabbak...

máris megtalálta a helyét. Szívesebben adjuk át dolgainkat, ha pontosan látjuk a sorsát. Szívesebben fogadunk el ruhákat, sporteszközöket, ha tudjuk, hogy valakié volt, aki ezt nekünk kívánja átadni, nem egy személytelen halmaz része.

Az oldal célja nemcsak eszközök nyújtása, hanem lehetőségek adása is. Színházba jutás, kirándulás, „nem láttam még a Balatont”. Meg amire még nem gondoltak, de működés közben kerül elő.

Az oldal testtüzemben van, tavasszal indul az éles verzió, a Szeretem Magyarországot Klub támogatásával.

Folyamatos tájékoztatás: <http://ad6kap6.blogspot.com/>

3. MédiaUnió

A Médiaunió meghatároz és kiválaszt néhány kiemelkedő társadalmi ügyet, és kommunikációs kampányok segítségével ak-

tivizálja az embereket oly módon, hogy mérhető különbséget érjen el a magyar társadalomban.

A Médiaunió alapítói és tagjai médiumok, felülettulajdonosok, akik felajánlott értékes reklámfelületeikkel és -tartalommal is támogatják az egész évben zajló, országos kampány létrejöttét.

A Médiaunió éves kampányai természetesen sem gazdasági, sem politikai érdekeket nem szolgálhatnak. A cél az, hogy minél több médiumot bevonva, minél szélesebb értelemben legyenek képesek egységes, hatékony, társadalmi tudatformáló hatást elérni.

Az ideai és egyben első kampány: „Nincs de!”, amelyet a magyar emberek egészségének javítása érdekében indítottak.

www.nincsde.hu

4. Médiaparlament: Nemzeti Média Kerekasztal

A Médiaparlament célkitűzése, hogy a megtorpant, a társadalom és a szakma által elutasított törvénykezési kísérletek után ezen a tanácskozáson a magyar társadalom elé tárja a köznyilvánosság valós állapotait és szabályozási problémáit.

Mit kíván a magyar nyilvánosság?

Legyen béke, szabadság és egyetértés.

1. Kívánjuk a közszolgálati média szabadságát, a politikai befolyás megszüntetését.
2. Felelős, nyilvános törvényhozási előkészítő munkát Buda-Pesten.
3. Rendszeres konzultációt, folyamatos média-szabályozást.
4. Törvény előtti egyenlőséget: az elektronikus és nyomtatott sajtó azonos szabadságot élvezzen.
5. Nemzeti órseréget: a néző, a hallgató, a közönség szóljon bele dolgainkba.
6. Közös teherviselést, szűnjön meg a média burkolt pénzelése.
7. Urbéri viszonyok megszüntetését, a finanszírozás tervezhetővé és átláthatóvá tételét.
8. Képviseletet egyenlőség alapján, az intézmények vezetésében kapjanak helyet a szakemberek
9. Nemzeti Média Kerekasztalt.
10. A nyilvánosság munkásainak szabad egyesülését.
11. A helyi médiumok szabadon bocsáttassanak, a helyi politika engedje szabadon azokat.
12. Uniót – fogjunk össze céljaink érdekében.

Egyenlőség, szabadság, testvériség!

Ezen alapvető céljaink elérése érdekében kinyilvánítjuk azt a szándékunkat, hogy megalapítjuk a Nemzeti Média Kerekasztalt.

Felhívjuk azon felelősen gondolkodó személyeket, akiket érint, hogy vegyenek részt az alakuló összejöveteleken, legyenek a Nemzeti Média Kerekasztal alapítói.

A kerekasztal alapvető célja, hogy a megváltozott körülményeknek megfelelően a legszélesebb nyilvánosság előtt a hozzáértők és az érdekeltek ismét átgondolják a média problémáit, működését.

A kerekasztal célja, hogy a média dolgozói, képviselői, a munkáltatók, tulajdonosok és a politika kötetlen formában áttekinthetők az ágazattal kapcsolatos kérdéseket.

A kerekasztal célja, hogy segítse, élénkítse a nyilvánossággal kapcsolatos kutatásokat, a tézisalkotást, valamint hogy ajánlásokat fogadjon el.

A kerekasztal szándéka, hogy a gondolkodás a legszélesebb nyilvánosság előtt történjen, és abban bárki megfogalmazhassa a véleményét.

Sem a Médiaparlament, sem a Nemzeti Média Kerekasztal nem akarja és nem tudja átvenni a törvényhozás feladatait, de dolga és felelőssége, hogy hozzájáruljon a magyar társadalom védelmét szolgáló nyilvánosság megóvásához és a magyar kultúra alapintézményeinek újjáteremtéséhez.

5. Lehet Más a Politika!

Az LMP-ben több száz olyan ember fogott össze, akik szakmájukban már bizonyítottak. Nem pártpolitikusok, hanem olyan, a közéletben aktív emberek, akiknek van elképzelésük, tapasztalatuk arról, hogy akár helyi, akár országos szinten hogyan lehet egyről a kettőre jutni.

Az LMP mögött nem állnak gazdasági lobbik. Nem érdekcsoportokat képviselnek, hanem felelős, tenni akaró állampolgárokat. Szemben a mostani pártokkal, gazdálkodásuk teljesen átlátható. Amijük van, azt jórészt lelkes önkénteseiknek köszönhetik. Amijük lesz, azt tisztességes úton szerzik meg.

Az LMP nem az emberek helyett, hanem velük együtt akar politikát csinálni! Szüksége van mindenki tudására, véleményére. E nélkül el sem tudták volna kezdeni, és eszerintis akarják folytatni. Aktív, folyamatos párbeszéd: ez tartja féken és ébren a politikát.

Honlap: www.lehetmas.hu

Az alapító okirat: http://lehetmas.hu/upload/10/10/200812/Alapito_nyilatkozat.pdf

A kezdeményezés céljai: http://lehetmas.hu/img/lehetmas_agenda.pdf

Talán nincs is szükségünk egy durva vágó, daraboló szerzőszámra...

Elég a nyele is arra, hogy jól hókon vágjuk vele azt, aki hülyeségeket tesz vagy mond a közélet porondján.

Sablik Henrik

Megújult e-mail-címünkön várjuk hirdetését!

Ne feledje, teljesen ingyen van! hirdetes@mentropia.hu

Kedves Olvasó, aki most soraimat böngészed, bizonyára alaposan meglepődsz, ha továbbvrod a sorokat. Mert bizony itt nem holmi Gerbaud-s, tejeskávé, szivarfüstös csevejről lesz szó.

Kávéházi munkaerő

Amikor cikkem megírásához hozzákezdtem, úgy gondoltam, hogy egy hazai civil médiumot veszek górcső alá. Midőn elkezdtem a betűket papírra vetni, rájöttem, sokkal érdekesebb egy általános áttekintést adni arról, hogy mi a különbség profi és amatőr között, milyen forrásból dolgoznak, és merre tartanak a magyar kultúra égészén?

Mi különbözteti meg a hivatásos médiamunkásokat a civilektől?

Elsősorban mondjuk az, hogy jó esetben tanulták. Ez a szakmájuk. Azok, akik viszont kedvtelésből csatlakoztak, ők sokan vannak, és ezért szinte mindenhol szemtanúi az eseményeknek.

A hivatásosok profi módon írnak, a civilek viszont sokszor közelebb vannak a történetekhez (lehet, hogy saját maguk élik át), ezért bizonyos témákban hitelesebbek lehetnek.

Akik ebből élnek – tételezzük fel a legjobbat –, felkészülnek minden műsor előtt, s amikor közreadnak egy hírt vagy írnak egy elemzést, profi módon interpretálják azt. Ezzel szemben amatőr kollégáik több oldalról is képesek egy témát körüljárni, több szempontot képesek megjeleníteni.

Jól látszik, hogy hivatásos és civil médiamunkás nem egymás ellenfelei, hanem egymás munkáját kiegészítői, némi túlzással azt mondhatjuk, csak együtt képesek a hiteles és színvonalas tájékoztatásra. Általános jelenség továbbá az is, hogy magukat profinak valló és a mindennapokban ebből élő emberek meg nem jelent írásait közösségi portálokon, blogokon teszik közzé, no és az megesett már, hogy a partvonalon túlról egy, az ismeretlenség homályába bújó hanghuzár fizetett sztárrá lépett elő. Akárcsak Hamupipőke a topánkájaival együtt – ama bizonyos mesében.

Enyém, tied, kié?

Jelentős különbség persze a motivációban is van. Ki miért csinálja, ki mennyire érzi magáénak az adott területet. Új seprű jól seper. Vagy valamit szerelemből teszek. A médiában való munka, úgy gondolom, elsősorban utóbbi kell legyen. De mi van, ha mégsem? Akkor tradicionális médiamunkásként dolgozom, nagy valószínűség szerint kereskedelmi vonalon, hiszen ott bármi eladható. Ahogy mondják: amíg van szemétdomb, van rá veréb is. A szemétdombhoz alapanyagot a szponzorok, állami pénzek biztosítanak.

Ezzel szemben a civil közösségben tartalmat szolgáltatók jóformán semmiből, vagy jó esetben pályázatokon nyert pénzekből, illetve adónk 1%-ából tarthatják fent magukat. Utóbbiból legjobb esetben maximum 1 millió forint jöhet össze, ami kis jóindulattal egy pályakezdő alig 12 havi bére (akinek sem rezsit, sem lakbért nem kell fizetnie).

Viszont nézzünk meg egy rádiót, ott bizony van rezsi, van bérleti díj, kopik a technikai felszereltség, néha – ha van – honlapot kell fejleszteni és így tovább. De vannak lelkes amatőrök, akik tudásuk legjavát adva műsorokat készítenek és működtetnek. Azaz magukénak érzik az egészét.

Egy forrása van az igazságnak?

A régi médiamodell szerint igen. De ha az újabb irányzatokat nézzük, akkor több igazságforrás létezik, s ezekből nekünk kell választani.

A civilek az intézményes médiához képest alternatív híreket, információkat szolgáltatnak, többségében azért, mert ami a sajtóban, televízióban található, azt klisékkel tüzdeltnek, egyszerűnek vagy érdektelennek találják.

Több próbálkozás is volt már a világban, amely az igazságforrás szélesítéséhez járult hozzá. Itt van mindjárt elsőként az Amerikában elfogadásra került Free Flow of Information Act (szabad információáramlásról szóló törvény). Vagy a nem kisebb népszerűségnek örvendő OhMyNews, amely közel tízéves fennállása alatt a 2002-es elnökválasztásról elsőként tudósított. Utóbbi esetben tehát már talán nem is volt kérdés, hogy az információnak vajh hány forrása van, míg előbb biztos alapot adott ahhoz, hogy amely tudás birtokunkban van és azt jónak véljük, szabadon megoszthassuk másokkal.

Rendben, van több forrásunk, de ezek hány töről fakadnak?

Jogos a kérdés. Adott egy szervezet, amely embereket próbál informálni. Némileg elcsépett, de valóban így van: a széles látókör mindenkinek jár.

A civil médiumok honnan szerzik be információkat, mi teszi őket hitelessé? Több helyről kaphatnak segítséget. Az MTI fizetős és ingyenes tartalmakkal egyaránt ellátja a toll- és mikrofonforgatókat. Van olyan honlap, amely jó hírekkel szolgálja ki a tartalomra éheseket (www.csakjohirek.hu) és végül, de nem utolsó sorban nyomtatott sajtóorgánumok internetes változatai (www.nol.hu; www.fn.hu; www.hvg.hu). Ezekből egy az egyben vagy apróbb módosításokkal kreálnak hírt, műsort, cikket.

A másik lehetőség, amikor adott közösség tagjai segítik a megfelelő anyagok felkutatásában. Általában – a fentebb említett „nagy hírportálokra” hasonlító – külön oldalakat hoznak létre, ahol azok a cikkek, amiket többen olvasnak, kiemeltebb helyre kerülnek. Itt egyetlen apró bökkenő van: nem feltétlenül a legtöbb mondandóval bíró tartalmak kapnak előkelő helyet. Sokkal inkább a legtöbbet olvasottak.

No és a harmadik, amely igazi megszállottságot, motivációt kíván: amikor a szerkesztő-műsorvezető-újságíró 24/24-ben böngészzi a tartalmakat, videókat néz, aztán ami megmarad belőle, azt objektíven, tényszerűen egy egész, fogyasztható anyaggá gyúrja.

Miközben boncolgatjuk a közösségi tartalomgyártást, azért ne feledkezzünk meg arról, hogy a hagyományos média ugyanúgy szenved az ellenőrizet-

len forrású anyagokkal, a kulturális előítéletekkel és a pult alól kiszivárgott információk valódiságával.

Am aki a civilek oldalán teszi le a voksát, inkább a jósló tartalomfogyasztás mellett szavaz, mintsema tényközlő médiafogyasztás mellett. Sokkal több egyéni érzellemmel fűszerezett információt kapunk, sokkal több empíria és szubjektivitás mutatkozik meg bennük.

Merre a jövő? Mi a menő?

Amennyiben valamiféle „underground” mozgalomra tekintünk, akkor tekinthetünk a közösségi tartalomszolgáltatásra úgy, mint szerepvállalóra. Megnö foglalkoztatottságuk a helyi lapokban, adott körzetben fogható rádióban (www.civilradio.hu) sőt, a helyi társadalmi aktivitásban. Helyi orgánum vagy rádió nem minden esetben tud profi műsorvezetőket, szerkesztőket, újságírókat foglalkoztatni. Így a helyi lakosság vagy az önmagát alkalmasnak érző személy aktívan részt vehet egy adott közösség építésében. Akár mondhatjuk azt is, hogy a civil média a legtöbbször elválaszthatatlan a civil aktivizmustól.

Persze a dolog a nem ennyire fekete-fehér. Magyarországgal ellentétben – ahol még 15 évre visszamenőleg is igencsak gyerekcipőben jár a civil tartalomszolgáltatás – külföldön a nagy televíziós társaságok (BBC, NBC) kiemelt fontossággal kezelik a közösségi tartalmakat. Sőt, a brit „királyi” TV újságíróképző honlapot indított lelkes amatőröknek. A Reuters hírügynökség pedig a Global Voices project keretében teszi közzé a közösségi tartalmakat, amolyan blogok olvasztótégelyeként, és mintegy knowlegde management jelleggel inkább tudást osztanak meg egymással az olvasók, amelyeknek vége természetesen maga a hír.

S ha már információ megosztásról beszélünk, meg kell említeni, hogy bizony a hírportálok, a rádiók mellett egyre nagyobb szerepet tölt be a helyenként már általam is érintett blogszféra és ennek tartozékai. Erre legjobb példa a twitter, amelynek segítségével a blog tulajdonosa voltaképp online módon tájékoztathatja (hasonlóan egy csevegő programhoz) éppen mi történik vele, mi történik a világban. Mennyire fikció ez és mennyire valóság? Az USA-ban számos hír forrásaként működött, maga a BBC is előszeretettel böngészzi twitterező egyének tartalmait, majd használja fel későbbi híradásaiban.

A honi magyar sajtót nézve sem a társadalmi, sem a gazdasági, sem a kulturális közeg nem kedvez egyelőre a közösségi rádiózásnak, újságírásnak. A probléma fő oka abban keresendő, hogy a működő civil szolgáltatók nem hajlandóak együttműködni olyan befektetőkkel, akik meglévő infrastruktúrájukra építve szponzorálnák működésüket. Attól félnek, hogy az a fajta lelkesedés, amely munkájukra jellemző, anyagi ráfordítással és profi háttérrel szürke ködbe veszne. Féltik továbbá azt a territóriumot, amelyet évek alatt felépítettek, s félnek attól, hogy a befektető és a szponzorált közösség között a gentleman agreement nem működne. Elvárások lennének.

Amennyiben Bordieu tétele alapján gondolkozunk, véleményem szerint, nem ennyire rossz a helyzet. Ugyanis a „zsrnaliszta mezőny folyamatosan ki van téve a piaci igényeknek”. Márpedig ha enni kér a nép, és a civil szféra híreire, tartalmaira éhes, akkor meg kell adni neki, ami jár. A kérdés valójában az, hogyan és milyen formában?

Vágási Mónika

Fotó: Szabó Borka

A NEM ADOM FEL Alapítvány „Mert mi soha nem adjuk fel!”

A NEM ADOM FEL nem pusztán egy szervezet neve, hanem egy lelkület, egy életérzés, egy újfajta megközelítés a szociális területen, amely áthatja csapatunkat. Célunk, hogy a társadalom hátrányos helyzetű tagjai (fogyatékos személyek, tanulásban akadályozottak, szociálisan hátrányos helyzetű fiatalok, időskorúak stb.) higgyenek abban, hogy szükség van a tehetségükre, és ha nem adják fel, képesek lehetnek az értékteremtésre, a sikerre. Ahhoz szeretnénk hozzásegíteni őket, hogy a saját erejüket, tehetségüket megélve, felhasználva, programjainknak aktív közreműködői, sőt létrehozói legyenek, sajátjuknak, saját teljesítményüknek érezve azokat. Úgy gondoljuk, a hátrányos helyzetű emberek képesek lehetnek erre az értékteremtésre. Hisszük, a küzdelmükben rejlő erkölcsi tőke gazdagíthatja, nemesítheti a társadalmat. A nehézségek idején a bátorításra, a „nem adom fel!” lelkületre minden embernek szüksége van, és nincs, aki hitelesebben képviselhetné mindezt, mint a hátrányos helyzetű emberek. (Ha ők nem adják fel, akkor mi mire adnánk fel?)

Az alapítvány 2005 végén alakult, azóta nagyon aktívan működik, egyre bővülnek programjaink. Jelenleg 37 alkalmazotunk (akik közül 34 megváltozott munkaképességű, illetve fogyatékossgal élő), több különböző programunk és rengeteg tervünk van. Éves költségvetésünk (bevételünk és a közhasznú tevékenységre fordított kiadásunk) várhatóan közel 60 millió forint lesz, ami a tavalyi összeg közel kétszerese.

Fogyatékos emberek munkavállalását támogató program:

A minél nagyobb önállóság elérése, a társadalom életében való részvétel elképzelhetetlen akkor, ha a fogyatékos emberek nem kapnak lehetőséget az értékteremtésre, a jövedelemszerzésre.

Természetesen nem szolgáltatathatóak ki teljesen a „piac törvényeinek”. Hatékony felkészítéssel, megfelelő munkafolyamatok kialakításával a fogyatékos emberek többsége képes a nyílt munkaerőpiacon való helytállásra.

A program keretében fogadjuk hátrányos helyzetű (mind hallásban, mind mozgásban, mind látásban vagy enyhe fokban értelmileg akadályozott, ill. más okból egészségkárosodott) munkavállalók jelentkezését, felmérjük képességeiket, eddigi munkatapasztalataikat, és próbálunk munkát biztosítani a számukra. A betanuláshoz a szükséges mértékben adunk segítséget, és munkájukat a későbbiek során is rendszeresen ellenőrizzük. Megváltozott munkaképességű munkavállalóink közreműködésével valósulnak meg az alapítvány programjai, ők alkotják a „menedzsmenetet”. Szeretnénk kicsit részletesebben bemutatni az alapítvány takarítószolgáltatását, és néhány szót ejteni a többi programunkról is.

A takarító – kertgondozó program bemutatása:

Az alapítvány munkahelyteremtő (MHT) programjának keretében társasház-, illetve irodatarítói, kertészeti, gondnoki munkát keresünk klienseink számára, mert tapasztalataink szerint ezeket a munkaköröket megfelelő támogatás esetén képesek sikeresen ellátni, illetve ezek a munkakörök valódi integrációt teremtenek. A lakók vagy az irodák alkalmazottai találkoznak dolgozóinkkal, és tapasztalják munkájuk eredményességét.

Alapvető jelentőségű, hogy nagyon színvonalas, minőségi szolgáltatást nyújtunk munkánk minden területén, hiszen szervezetünk legfontosabb misszióját a hátrányos helyzetű személyek társadalomba való integrációját, illetve reintegrációját csak akkor tudjuk elősegíteni, ha a társadalom pozitív tapasztalatokat szerez a velük való együttműködésben.

Esetenként a munkavállalók képességei alapján részfeladatokra bontunk egy munkakört, amelyet így tökéletesen tud megoldani két vagy három összedolgozó kliensünk.

Jelenleg közel 40 társasház lépcsőházát, illetve kertjét tartjuk rendben, továbbá ebből 3 ház gondnokságát is munkavállalóink végzik. A házak elsősorban az V. és a XI. kerületben található. Ezenkívül dolgozónk takarítják a United Way Magyarország irodáját a XIII. Pozsonyi úton, az Egyetemi Templom mellett, az V. Papnevelde utcában lévő Papnevelő Szeminárium épületét, valamint a Ferenciek terén lévő templomot.

Referencia érdekében szívesen lehetőséget adunk rá, hogy bármelyik megrendelőnkkel közvetlenül is kapcsolatba lépjenek.

Kreatív alkotó-terápiás program:

2006-ban egy olyan kísérleti program indult az alapítvány szakembereinek kezdeményezése nyomán, ami talán a társadalom leghátrányosabb helyzetű tagjait szeretné segíteni. A Péterfy Sándor utcai Kórház 6 ápolási osztályán indítottuk el, az ottani időskorú kliensek számára kreatív alkotó-terápiás műhelyünket. A családok által gyakran „kitaszított”, idős emberek nagyon kevés figyelmet kapnak a társadalomtól. Az alapítvány által, heti rendszerességgel szervezett foglalkozások ma már fontos részét képezik a több mint 70 idős ember életének. Az alkotás, az elkészített, igényes tárgyak szépsége, az ajándékozás öröme új, vidám színt vitt a szomorú sorsú idős emberek életébe.

Nemadomfel Együttes:

Az együttes 2 éve alakult meg értelmileg akadályozott fiatalok részvételével. A színpadon teljes mértékben érvényesül a zeneileg valóban tehetséges tagok egyénisége. Ők konferálnak, önmagukat adják. Mindenütt nagyon nagy sikert aratnak, mert a közönség értékeli a színvonalas előadásokat, illetve a csapat őszinte, életigenlő lelkesedését, a „Nemadomfel-feelinget”.

Az eddigi legnagyobb sikereink:

2004. Videóklip készítése: „Nem tudtam, hogy így fáj” címmel

2005. CD-lemez készítése: „Egy napon várlak téged” – keresztény dalok feldolgozása

2005. Álomturné: Duna Televízió stábja, Szekeres Csaba rendezésében, egy olyan filmet forgatott az együttesről „Álomturné” címmel, amely új megvilágításba helyezte a fogyatékos

emberek világát, bemutatva annak vidám oldalát, őszinteségét, természetességét. A film az RTL Klub „Hégető Honorka”-díját és a Kamera Hungária legjobb kísérletifilm-díját is elnyerte.

2006. Álomturné-turné: A film és annak mondanivalóját népszerűsítendő, egy több mint 40 koncertből álló vidéki turnét szervezett. Decemberben az együttes tagjai miniszteri kitüntetést kaptak az esélyegyenlőség érdekében végzett munkájuk elismeréseként.

2007. Lemezkiadás az EMI gondozásában: a 2007. év az eddigi legnagyobb lehetőséget tartogatta az együttes számára. Az EMI lemezkiadó gondozásában decemberben jelent meg első könnyűzenei lemezünk, amely elsősorban az együttes tagjainak saját szerzeményeit tartalmazza. A lemez címadó dalából hazai sztárok közreműködésével videoklip készült.

2008. Jobb velünk a világ! November 14-én nagyszabású „paradigmaváltó” koncertet szerveztünk a Papp László Sportarénában, amin közel 8000 ember vett részt. A rendezvény, amely a hátrányos helyzetű emberek társadalmi szerepét új megközelítésbe helyezte, nemcsak egy koncert volt, hanem egy „mozgalom” kezdete, aminek az alap gondolata: „Mindenki elég gazdag ahhoz, hogy segíteni tudjon valaki másnak.” A fogyatékos szervezők több mint 11 millió forintot (a teljes bevételt) adták át Bőjte Csaba számára, hogy a dévai ferences árvaházak lakóinak életét segítsék. A rendezvény fővédnöke Solyom Erzsébet, védnökei Göncz Árpádné és Mádl Dalma voltak.

Integrált táborok, nyaralások szervezése:

Alapvető fontosságúnak tartjuk a fogyatékos emberek társadalomba való beilleszkedése szempontjából, hogy minél több olyan integrált programon vehessenek részt, amelyeken baráti kapcsolatot alakíthatnak ki más fiatalokkal. Ezek az alkalmak mind a diákok, mind az értelmileg akadályozott kliensek személyiségfejlődése szempontjából kiemelkedő jelentőségűek. Eddig Portugáliába, Írországba, Horvátországba, Erdélybe, illetve a Balatonnál szervezünk minden évben nyári tábort.

VAN VÉLEMÉNYEM Program:

Szeretnénk különösen odafigyelni arra, hogy a fogyatékkal élő embereket ne egy arctalan tömegnek tekintse a társadalom, különösen a közvetlen környezetük.

2007 őszén indult „Van Véleményem” címmel egy országos előadásorozat, amelynek során a 19 megyei jogú városban tartottak tapasztalati szakértőink (fogyatékkal élő emberek) előadást a fogyatékkal élő emberek érdekérvényesítéséről, jogairól. A programnak része volt még rendszeres konzultációk szervezése a Szociális és Munkaügyi Minisztérium döntéshozóival és a parlament Szociális Bizottságának a tagjaival.

A program olyan sikeresnek bizonyult, hogy felkérést kaptunk a minisztériumtól a program további folytatására.

NEM ADOM FEL ALAPÍTVÁNY

1093 Bp. Lónyai u. 3.

Adószám: 18256529-1-43

Bank: CIB 10700206-43547104-51100005

www.nemadomfel.hu

NEM ADOM FEL!!!

SŐNTHA KRISZTINA FOTÓI

AZ ALAPÍTVÁNY FOTÓJA

Világkörüli Menet a Békéért és az Erőszakmentességért

10 napos intenzív kampány Magyarországon és világszerte

A Menet világszerte hatalmas erőbedobással szerveződik. Továbbra is milliók figyelmét hívjuk fel arra, hogy sürgősen cselekednünk kell, ha el akarjuk kerülni a nukleáris baleset vagy konfliktus esélyét, és erőszakmentes kiutat kell keresnünk a növekvő globális krízisre.

Most három egymást követő aláírásgyűjtési kampányban egyre nagyobb tömeg csatlakozását szeretnénk elérni azért, hogy aláírják a Menet alapvető követeléseit, és sokan be is kapcsolódnak a gyűjtésbe. Természetesen az aláírások önmagukban semmit nem fognak megoldani, de teljesen bizonyosak vagyunk

abban, hogy ha a következő hónapokban a világ öt kontinensén több millió ember aláírását gyűjtjük össze, nagyon fontos lépést tettünk a tudatosság felébresztésében.

Az első kampány április 10. és 20. között folyik, amely során világszerte 1 millió, hazánkban pedig 5000 új ember csatlakozására számítunk. Utcai akciókat szervezünk a főváros különböző terein, és egyéb módokon is – interneten, blogokon, fórumokon, hirdetésekben keresztül, egyetemeken stb. – igyekszünk eljutni az emberekhez a Menet üzenetével.

Csatlakozz te is a Menethez, és kapcsolódj be a kampányba itt!

EP-választás

Segíts, hogy legyen választásunk!

Támogasd a **Humanista Párt** és a **Lehet Más a Politika** közös listáját az Európa Parlamenti választásokon az ajánlószelvényeddel és a szavazatoddal! Ha nem szeretnél a kisebbik rosszra szavazni, vagy úgy érzed, értelmet sincsen, akkor állj ki velünk az aktív békepolitikaért, a valós demokráciáért, a szociális jogok megóvásáért, a minőségi közszolgáltatásokért, az ingyenes oktatásért és egészségügyért, és az új, munkavállalói és közösségi alapú, a kis- és középvállalkozásokat támogató gazdaságpolitikáért.

Támogass minket a kopogtató céduláddal {<http://www.humanistapart.hu/ajanlom>}, és **csatlakozz te is a Világkörüli Menethez a Békéért és az Erőszakmentességért**, amelyhez a Humanista Párt és az LMP is csatlakoztak! A kampány ideje alatt megtalálsz minket az V. ker. József Attila utcai LMP + HP kampányirodában (az árkádok alatti volt édességbolt), ahol ajánlószelvényedet is leadhatod! További gyűjtőpontok itt:

<http://www.lehetmas.hu/>

HOGYAN TÖLTSEM KI? – minta itt!

SEGÍTS: a választhatósághoz 20.000 ajánlószelvényt kell összegyűjteni, ezért minden egyes darab számít! Ha bármilyen kérdésed van a kampánnyal kapcsolatban, ide írhat: info@humanistapart.hu

Nagyon köszönjük!
Humanista Párt

Péntekről péntekre fiatal emberek gyűlnek egy asztal köré, jószerevével ismeretlenül: máshonnan, másért érkeznek. Ami közös bennük, hogy szeretnék megosztani a gondolataikat, és figyelmesen hallgatják egymást.

A Gondolkodókör alapítója, Mészlényi Attila invitált bennünket, vegyünk részt ebben a kötetlen szellemi építkezésben, ezért márciusban felkerestük őket téli helyszínükön, az Ellátóban.

Az elnevezés alapján a vasútállomások szocreál kricsmijeit jutottak eszembe, ám megkönnyebbülten tapasztaltam, hogy ebben a Klauzál téri kocsmában semmi sincs, ami nyomasztó volna. Tarka-barka, hangulatos falfestményeivel, hosszú, jól körbeülhető dohányzóasztalaival, kényelmes kanapéival, halk zenéjével éppen megfelelő a tartalmas, kikapcsolódást nyújtó beszélgetéshez.

Attila káprázatos házigazdaként vagy hat-hét korsó sörrel várt bennünket, de mire végigszámoltam volna, egyet már el is tüntetett. Alig győztünk szabadkozni, hogy nem szeretjük a sört, ám ő csalódottság helyett felpattant, majd kisvártatva – az igényeink szerinti – száraz roséval és kapucsínóval tért vissza a galériára. Így már minden a helyén volt, a korsókból is kiváló tornyot emeltünk, macimézzel a tetején, hogy fotósunknak legyen témája, ha időközben elunná portréinkat.

Még szinte bele sem melegedtünk, máris Diogenészt és a künikoszokat (cinikusokat) láttam magam körül, akik beszédesen hallgatnak, és a kérdésre is kérdéssel felelnek. Ettől vált azonban izgalmassá az eszmecsere, mert így a sablonos rutinválaszok helyett új szemzőkből vizsgáltuk felül addigi nézeteinket.

A spontán alakuló beszélgetés során főként ökológiai témák merültek fel; aztán vitatkoztunk az ember céljáról, életének/életeinek értelméről; a képzelőerő szerepéről, természetéről – aminél talán érdemes megkülönböztetnünk a képzelgést (vagy fantáziát) a képzelettől, amelynek erejét éppen a megvalósulás adja. Sok dologban egyetértettünk, sok dologban nem, ám az nem volt vitás, hogy önálló, kreatív gondolkodásra sarkalljuk egymást.

* * *

Mielőtt civilben belevetettem magam a társalgásba, interjút készítettem az „intézménnyel”, hogy az olvasók is közelebb kerüljenek asztalunkhoz.

G.I.: Mikor és miért hoztad létre a Gondolkodókört?

M.A.: 1990-ben. A rendszerváltás nem csak politikai, de világnézeti, szellemi felpezsdüléssel is járt (sajnos, csak pár évre), és úgy éreztem, az emberekben újra fel lehetne kelteni az érdeklődést a világnézeti vitakörök valaha népszerű programja iránt. Így is lett.

G.I.: Milyen stációi voltak?

M.A.: Húsz év hosszú idő, sok fordulat, de megpróbálom rövidre fogni. Az első hetekben azokból a barátaimból állt a társaság, akikről úgy gondoltam, hogy érdekelheti őket az ügy, s meghívtam őket. Lassanként megjelentek a barátok barátai és az ő barátaik. Az alapítótagokat kezdte elsodorni az élet, így az első találkozó résztvevői közül mostanra csak én maradtam. A folyamatos, lassú cserélődés máig

tart, és üdvös, mert fő célunk, hogy minél több új gondolattal, szemlélettel szembesüljünk. Vannak ugyan, akik 16-17 éve járnak köztünk, de mindig elegendő új arccal és nézettel találkozni ahhoz, hogy a pezsgőből ne illanjon el a buborék.

Sok minden változott útközben, főként az időpontok, helyszínek. Kocsmákban kezdtük, magánlakásokon folytattuk, egy ideig az Óbudai Társaskörtől kaptunk helyet, végül visszatértünk a vendéglátóiparhoz. Hamar rájöttünk, mennyivel kellemebb tavasztól őszig a szabadban lenni. Nyári helyszínünk a Mechwart-liget volt, amíg az ottani kártyaasztalokat fel nem számolták. Azóta a Városmajorban tanyázunk, télen pedig itt, az Ellátóban. A kiköltözés jelét a barátka poszáta, a beköltözését a varjak érkezése adja meg.

Volt társadalmilag aktívabb korszakunk is, párszor rendeztünk parktakarítást, ültettünk fát, közkasszát létesítettünk az idegen szavak fölösleges használatáért kirótt (önkéntes) „büntetésekből”, a befolyt pénzzel rászorulókat segítettünk, s mi szerveztük a nagy Gyászmenetet a Tisza első ciánmérgezése alkalmából. De egy ideje az ilyen akciókat nem a Gondolkodókör keretében szervezzük; nem férnek össze közvetlen célunkkal. Attól még az „asztal” sokféle cselekvésre ihlet bennünket.

Talán 5-6 éve készült el honlapunk: <http://www.gondolkodjunk.fw.hu/>

Azóta ismeretlenül is megkeresnek bennünket az érdeklődők, akiknek nagyon örülünk.

G.I.: Tartoztok valamilyen párthoz, valláshoz, mozgalomhoz? Van szervezeti formátok? Támogat benneteket valaki?

M.A.: Semmi közünk párthoz vagy politikai irányvonalhoz, sem valláshoz, mozgalomhoz, bármilyen szervezethez. Éppen arra törekszünk, hogy minél többféle álláspont, szemlélet képviselői találkozhassanak egymással. Itt egy asztalnál ülhet az ún. „szélsőjobbos” az anarchistával, a katolikus a buddhistával, ateistával, az antiszemita a cionistával, és minden kérdést szabadon megvitathatunk. A mélyzöld irányzat fogalmának mintájára *mélycivilnek* nevezhetném magunkat, mert még civil szervezeti formánk sincs; nem vagyunk alapítvány, sem egyesület. Csak emberek vagyunk, akik találkoznak, s megbeszéljük világuk dolgait. Nem támogat bennünket senki.

A működéshez persze minimális szervezettségre szükség van. Ez abból áll nálunk, hogy tudható: minden pénteken öttől lesz valaki az évszaknak megfelelő, állandó helyen. Ez a valaki az „intézmény”. Jelenléte biztosítja a vendégek teljes szabadságát: azt, hogy bármikor jöhessenek vagy távol maradhassanak idejük és kedvük szerint, szervezkedés, ígéretek nélkül. Másként a vendégek és törzstagok lemorzsolódnának: aki érkezésekor nem talál ott senkit, legközelebb nem jön. Szabadsággazdálkodás. A sokak szabadságát egyvalaki kötöttsége biztosítja, aki így persze gyakran egyedül üldögél. Ez gazdaságos, de a liberalizmus gyakori, korlátoltan önző változatára gondolva felhívnám a figyelmet, hogy általános kötetlenségéből nem születhet szabadság. A szabadságnak mindig ára van, amit esetünkben az intézmény fizet a kötöttségével. Az intézmény általában én vagyok, de már ideje utódról gondoskodnom, s talán most meg is találtam a megfelelőt. Vagy ő engem.

G.I.: Miért Maut választottad leendő utódodnak?

M.A.: „Intézménynek” lenni első látásra nem túl nehéz feladat; azt hihetnénk, hogy csak kitartás kell hozzá (nem mintha ez olyan gyakori erény lenne manapság), s szinte bárkit választhatam volna, aki vállalja. Valójában sokkal több kell ahhoz, hogy a társaság jól működjék a legkülönbözőbb alkalmi összetételekben is. Az igazán jó intézmény amolyan csendes moderátorféle, a társaság néha talán észre sem veszi a jelenlétét, csak annyit érzel, hogy jó a beszélgetés. Persze lehet bőbeszédű is, csak el ne nyomja a többieket. Mauban sok minden megvan, amire a Gondolkodókör intézményének szüksége van: sokoldalú érdeklődés, széles látókör, amellyel szinte bármilyen felvetődő témához képes kapcsolódni, sőt, ami nehezebb: hidat építeni azok közt, akiknek ez nem megy; az ügy iránti rokonszenv és – remélem – elkötelezettség, kitartás; kellően mély gondolkodás ahhoz, hogy a témák elaposodását megelőzze; és tanulékonyság, hogy elsajátíthassa, amit még nem tud. Ráadásul éppolyan érthetetlenül motyog, mint én. Fontos az életkora is: 21 éves. Az asztalunkhoz betoppanó fiatalok kortársat találnak személyében, s ez elejét veheti a társaság előregedésének.

G.I.: Mindkettőtök beszédét értem, a retorikai képzetlenség ellenére. Mau – mit jelent ez a név?

Mau: Macskát, különféle nyelveken.

G.I.: Péntek esténként nyilvánvaló, hol töltöd az idődet. Ezen kívül mivel foglalkozol?

Mau: Intézményes keretek között éppen semmivel. Voltam egyetemista, asszirológia szakra jártam, de most az ökológia jobban kezdett érdekelni, ezért valószínűleg újból egyetemre megyek. Addig is főként olvasok, sétálok, gondolkodom, meg dolgozok valamit, ha nincs pénzem.

G.I.: Hogyan találtál a Gondolkodókörre? Mi fogott meg benne?

Mau: A kör honlapján keresztül. Érdekes próbálkozásnak tartottam.

G.I.: Mi inspirál, hogy elfogadd az „intézmény” utódlását?

Mau: Ez az asztal fontos, hogy legyen, és úgy tűnik, Attila egyelőre nem talált nálam jobbat erre a célra.

Fontos azért, mert nagyon kevés ehhez hasonlóan nyitott szellemi közeg van, és az értelmes, széles látókörű emberek jó része hajlamos azt hinni, hogy egyedül van azzal, amiről és ahogyan gondolkodik. Az interneten vannak egész jó kezdeményezések, fórumok, ezek azonban a személyes találkozás lehetősége nélkül nem sokat érnek. „Nehezebb”, gazdaságot, társadalmat érintő kérdések megvitatása például egyenesen lehetetlen az ilyen jellegű témákat azonnal elárasztó mocskolódás miatt.

G.I.: Attila, te miben látod társaságotok hasznosságát?

M.A.: Nehéz idők elébe nézünk, sokféle válsággal, s ezeket senki nem oldhatja meg helyettünk. Fontos, hogy a lehető legvilágosabban lássuk helyzetünket és problémáinkat. Ehhez elsősorban széles látókörre kell szert tennünk, és gondolkodni kell megtanulnunk. Egyik sem könnyű. Mindkettőhöz a vitát tartom a legjobb útnak.

Az elemző gondolkodás társas tevékenység, s vitához kötött. A szobagondolkodónak csak olyan szempontokkal, ellenérvekkel kell szembesülnie, amilyeneket saját maga képes felvetni.

GONDOLATOKKAL

ELLÁTÓ

Hasonló a helyzet, ha azokkal beszélget, akik a sajátjaival rokon nézeteket vallanak. Sőt, még a vita sem vezet igazán termékeny gondolkodásra, ha az ellenvélemény, a számtalan más lehetséges álláspont képviselői nincsenek jelen, pl. irodalmi vita esetében. Ilyenkor is zavartalanul építhetjük magunknak a síneket, amelyekről később már csak robbantással lehet letéríteni bennünket. A dolog akkor ér valamit, ha már a talpfák lefektetésekor jelen van néhány ember, aki szerint hibás az irány, amerre indulunk, s nemcsak kezdetben, hanem minden további lépésnél is arra kényszerítenek, hogy számot vessünk olyan szempontokkal, amelyekről magunktól megfeledkeznénk.

Van még valami, ami szinte sosem jut az eszünkbe: a gondolkodás térben és időben zajlik. Valamennyien azt hisszük magunkról, hogy gondolkodunk, de ez tévedés. Talán jár valami a fejünkben a gépies munka, olvasás vagy utazás közben, de az valójában csak a beléhajigált kavicsokkal, élményekkel, információkkal felkavart agyvíz múltó gyűrűzése. A gondolkodáshoz, mint minden másához, időre és helyzetre van szükség, s mi ezt az alkalmas helyzetet akarjuk megteremteni progra-

G.I.: Miért szeretnek idejárni a fiatalok?

M.A.: Amiért az öregek és középkorúak is: mert ez jó. Bulinak sem utolsó. A komolyság nem zárja ki a jókedvet. De úgy hiszem, a lényeg a legvonzóbb. Itt mindenkinek alkalma nyílik kifejtene véleményét, új gondolatokkal és ismeretekkel találkozni.

Többnyire azt hisszük, hogy ennek vagy annak a korosztálynak, társadalmi rétegnek, vallás, politikai álláspont vagy világnézet képviselőinek untig ismert nézetei egyáltalán nem érdekelnek bennünket, így aztán nem is találkozunk ezekkel a nézetekkel, beérjük annyival, hogy messziről lenézzük őket. De csöppenünk olyan helyzetbe, ahol velünk együtt ők is szóhoz jutnak, nyomban kiderül, hogy igazában hallatlanul érdekes dolgokról beszélnek, olyan nézőpontból, amire mi sosem gondoltunk, és két marokra kell fognunk tudásunkat, ha cáfolni próbáljuk őket. Ők is, mi is sokkal mélyebbre ásva és ihletettebben beszélünk egymás jelenlétében, mert ilyenkor nem elegendő lagymatagon pancsolni a megszokott, sekély pocsolyánkban, az erős sodrású mélyvízben kell úsznunk.

Bőséggel kapunk feldolgoznivalót, s főként alkalmat, hogy saját gondolatainkat megértsük. Ez ugyanis a legkevésbé sem magától értetődő, csak máskor nem vehetjük észre. Élményeinket, ismereteinket, „önálló” gondolatainkat egymástól elszigetelt rekeszekben tartjuk, az alkalomnak megfelelően hol ezt, hol azt húzzuk elő. De amint más véleményekkel szembesülünk, kiderül, hogy ez édeskevés, neki kell látnunk annak, amit sosem tettünk: a legkülönbözőbb témákkal kapcsolatos nézeteinket, gondolatainkat kapcsolatba hozni egymással, egybegyúrni, olyan szerkezetet építeni ki vagy fedezni fel bennünk, ami szerves egészzé teszi őket.

Ennek a fiatalok is szükségét érzik, bármily léha fogyasztói korszakban nőttek fel, s bármily szívesen menekülnek a fantázia vagy misztika világába. Nagy baj lenne, ha nem érdekelné őket a gondolkodás komolyabb műfaja, mert az egyre súlyosbodó problémákat nekik kell megoldaniuk. Talán soha nem volt még nemzedék, amelyiknek ennyire életbevágóan lett volna szüksége a tisztánlátásra, mint nekik.

Azzal búcsúztunk el, hogy a barátka poszáta megjelenésével meglátogatjuk őket egy olyan alkalommal is, amikor már a zöldben ülnek körbe filozofikus asztalukat.

Gáspár Ildikó

munkkal.

G.I.: Mit gondolsz Szókratészről, akinek Platón állított emléket párbeszédeiben? Ő is csak kérdéseket tett fel...

M.A.: Kedvelem. Már persze, amennyire meg tudjuk különböztetni tanait Platónétól, hiszen Szókratész nem írt le semmit. Jó, hogy mindig saját tudatlanságából indult ki, s a dialógusok végkicsengése ellenére sem hiszem, hogy ezt csak álszerény műfogásnak szánta. Fontosnak tartom kérdezve tanító módszerét, amellyel hozzásegítette vitapartnerait saját gondolataik ellentmondásosságának felismeréséhez.

Az ég széle még pulzál, utolsó ereivel próbálja fényben tartani a várost, amikor leszállok a sárga kötőpályásról, hogy pontosan érjek a találkozóra. Egy boszorkányt nem illik megvárakoztatni. Igen-igen, jól hallották. Boszorkány. Persze elsőre furcsállottam én is, amikor a főszerkesztő megtalált ezzel az interjúötlettel.

– *Én? Egy boszorkánnyal? Interjút? – kérdeztem* hármat gyorsan, szemöldök-felhúzva. – *Pont én lennék a megfelelő, mint vallásos, aki jó viszonyt ápol az égi „celebekkel”?*

– Éppen ezért – mondta a főszerkesztő. – És bármennyire is tagadod, vonz a vámpírok és a bányák világa.

Ezzel igazat szólt, nem volt több ellenérvem – elvállaltam. Persze, ahogy közeledett az időpont, egyre izgatottabb lettem. Tudják, az a félelemmel vegyes kíváncsiságból táplálkozó pici gombóc a torokban és a szívből. Közben a pirosnál az órára nézek, és a látványtól vezérelve megszaporoziom lépteimet. A távolban már villózik a teaház sérült neonja, mintha ezzel szeretne elijeszteni a filterek és levelek bódító világától. Persze én nem adom fel, keményebb fából faragtak. Nagy levegőt veszek, kezem a kilincsen, és egy határozott mozdulattal belépek a csilingelő porcelánok univerzumába. Az a típusú zaj fogad, ami nem hangos, de belakja a teret. Kandiscukor és kanalak csörrenése, méz lomha csorgása, tealevelek egymáshoz dörzsölődése, puha papucsok surrogása. Csak akkor hallom én is, ha nagyon figyelek. De gondolom, mindenki megérti, hogy egy ilyen helyzetben, ami előttem áll, az ember felélénkíti az érzeit.

Körbenézek. Szerencsére a főszerkesztő eljuttatott pár fotót róla, így nem kell minden asztalnál érdeklődnöm. Először csak a csizmája tűnik fel, de a fekete göndör hajat formázó sziluett biztosít arról, hogy nem tévedek. Ő az. A pincérek szorgos hadát kerülgetve eljutok az asztaláig:

– *Lady Morgan? Telefonon beszéltek meg az interjút. Jó helyen járok?* – kérdezem bizonytalanul.

– Igen, jól sejtet – válaszol, és látszik, hogy még kicsit zavarban van. Ez az első interjúja.

– Már vártalak. Foglalj helyet! – invitál a vele szemközt lévő szék felé mutatva. Leveszem a kabátomat, az odasiető pincérlánynak adom, aki felteszi a közeli fogasra. Bátorítóan rám mosolyog, mintha tudná, mi vár rám...

– *Hogyan alakult a Keresztes Wicca Egyház és honnét jött az ötlet hozzá?*

– Látom, nem fecsérled az időt fura bevezetőkkal. Ez tetszik. Az ötlet négy évvel ezelőtt jött, azóta dolgozom rajta, hogy valóban meg is valósuljon. Először csak magam voltam az egyházban, mint alapító, majd később többen is csatlakoztak hozzánk. Bár külsőleg modern, új vallásnak számít, gyökereiben két ősi vallást foglal magában. Az egyik a kereszténység, másik a wicca, boszorkány hit. (<http://hu.wikipedia.org/wiki/Wicca>)

– *Kereszténység és boszorkányság? Nem ütköznek ezek egymással?*

– Számítottam a kérdésre. Látszólag két ellentétes hitforma, de ebben az ötvözetben egységet alkot, és kife-

Különös társításnak tűnhet e két szó együtt, ám a legtöbb dolog csak addig furcsa vagy ijesztő, amíg meg nem ismerjük. Nem állítom, hogy megismertem azt az ifjú hölgyet, akivel a Keresztes Wicca Egyház megalakulásának kapcsán beszélgettem, de igyekszem őt és hitét empirikusan bemutatni. Nem gondolom, hogy mindenkinek követnie kellene, de látom, hogy sok embernek nyújthat alternatívát, akik érdeklődnek a nemcsak jellegében, hanem színében is tiszta mágia iránt – a kereszténység parancsolataival kiegészítve.

Felmerülhet a kérdés az olvasóban: engem meggyőzött-e Lady Morgan? Engedtessék meg, hogy Mulder ügynök szavaival éljek: „Az igazság odaát van.”

Keresztény

m á g i a

jezetten egyensúlyban állnak egymással. A vallás gyakorlói elfogadják az Egy Istent, Jézust, Máriát, a Szentháromságot, ugyanakkor a boszorkányok hozta Isten és Istennő szeretete is él. Így valósul meg az általuk mondott „Aranyközéput”.

– *Nem világos, hogyan lehet aranyközéput két olyan dolognál, amit eddigi életem során nem hallottam közös platformon emlegeti. Sőt, inkább ellenpontoszták őket – adok hangsúlyt kételyemnek.*

– Majdnem mindenki kételkedik benne, pedig nagyon egyszerű dolog. Nyilván te is tudod, a vallás komoly hitbéli étellel jár. Nálunk ez azzal egészül ki, hogy alkalmazzuk a mágiát, és a megvilágosodás, az okkultizmus útját járjuk. Tagjaink folyamatos tanulással igyekeznek egyre több tudásra szert tenni. Szabályzatunk között szerepel a „Bármit megtehetsz, de másnak ne árts vele!” és a Tízparancsolat is. A Keresztes Wicca elfogadja a boszorkányokat, a földi angyalokat és a mágusokat. Emellett azokat is, akik keresztény szellemben nevelkedtek, és érdeklí őket a mágia, a boszorkányság. Valahogy úgy képzeld el, hogy az egyháztagok egy Nagy Család, amely otthont ad minden magányos léleknek, és azoknak, akik a Keresztes Wiccában találják meg a Hitet.

– *Hm. Nehezen tudom elképzelni Istent, amint az egyik felhőn egy nyugágyban fogyasztja a koktélt, közben pajkosan csapkodja a körülötte seprűn köröző boszorkányok fenekét – próbálok vizuálisan is érzékelteni a kérdésem lényegét.*

– Tetszik a hasonlatod! – kacag fel – De hidd el, a fentiek sokkal nagyobb egyetértésben élnek, mint ahogy mi, emberek itt a földön.

– *Ezt miből gondolod?*

– Tudom.

– *Hah! – fintorodom el. – És honnan tudod? Jártál esetleg ott?*

– Nem. Ők jártak nálam – feleli, figyelmen kívül hagyva cinizmusomat, miközben én ledöbbenek válaszán. – Úgy vélem, Isten szólt, hogy létre kell hoznom ezt az Egyházat az emberek és az ezoterikus személyek részére.

– *Jártak nálad? – kérdem még mindig hitetlenkedve, leragadva az előző mondatánál.*

– Igen. Tudod, a könyvek és az interneten található információk csak negyede a tudásnak. Engem nem földi személyek tanítottak. Látó vagyok. Látom az angyalokat, különböző lényeket és istenségeket. Jöttek hozzám. Kiskoromtól. Én született boszorkány vagyok. Ez azt jelenti, hogy a családban nem vagyok egyedül ezzel. Anyai és apai ágról is van örökségem.

– *Honnét szereznek tudomást rólad és az egyházzadról az emberek, hogyan toborzol tagokat?*

– A Női Portálnál dolgozom, így elérhető vagyok az emberek számára és fordítva is. Ez egy olyan oldal, ahol minden nőkhöz köthető dolog megtalálható. Mint wicca- és boszorkányszakértő vagyok jelen. Emellett természetesen a saját honlapomon is betekintést nyerhetnek az emberek a vallásba és mindabba, amivel foglalkozunk. A www.ladymorgan.atw.hu oldalon megnézheted.

– Tudom – válaszolom sokat sejtetően. – Készültem belőled. Lényegében akkor mivel is foglalkoztok?

– Gyakoroljuk a vallási, hitbéli életünket, amit a vallásunk alapszabályai határoznak meg. Mindemellett oktatumk és mágiikus tevékenységeket, szertartásokat végzünk.

– Ezzel kinek és hogyan segítetek?

– Figyelmesen végighallgatjuk azt, aki felkeres minket, majd beletekintünk a Sorsába. Mágikus eszközökhöz csak akkor nyúlunk, ha komolyabb beavatkozást igénylő dologról van szó. Többnyire elegendő, ha útmutatással, tanácsokkal rávezetjük a megoldásra. A legjobb megoldás mindig a legegyszerűbb.

– A mágiától nem ijednek meg az emberek? Mert az egy dolog, hogy bíznak, hisznek valamiben, és tanácsot kérnek, de ha ezt a tudást felkínálnák mondjuk nekem, megrettennék.

– Pozitívan állnak a dologhoz, nyilván azért, mert már készültek a találkozóra. Az emberek nyitottak erre, ha már ilyenlen keresnek meg. Inkább a feladatoktól tartanak, hogy képesek lesznek-e ezeket elsajátítani.

– És képesek lesznek? – vetem közbe. – Hiszen van a te képességed: a „látóság”. Ez tanulható? Mármint, hogy lásson anyagokat.

– Igen. Egy szintig nagyon jól fejleszhető. Persze nem minden. Nem véletlen, hogy vannak ún. kiválasztottak, akik erre születtek. Nem mindenki kaphatja meg ezt teljes mértékben. De három évig tartó kurzusunk nagyon sok gyakorlást foglal magában. A képzéseket azon tudás alapján tartom, amit megszereztem, és ahogy mondtam, ami nem lehető felkönyvekben.

– Nem félnek az emberek, hogy a rossz, fekete oldal időközben elviszi őket? Előfordul olyan jelentkező, akit csak a sötét oldal érdekel? – faggatom, és orrom nehezen tud ellenállni valami furcsa, fűszeres szagnak, fogalmam sincs, honnét jöhet.

– Nem szeretem színekre bontani, de ha gondolod, így is fogalmazhatok – próbálja a szintemen megfogni a lényegét. – Én a fehérmágiát ismerem, gyakorlom és tanítom. Csak olyanokat veszünk fel, akik ez iránt érdeklődnek. A feketemágiát csak elméleti szinten oktatom, a teljesség igénye végett, ehhez semmiféle gyakorlat nem tartozik. Nem is férne össze a Tízparancsolattal.

– De ha én csalogok? Mondjuk, jelentkezem nálatok, hogy ropantul érdekel a fehérmágia. Ti felvesztek, én meg szorgalmas iskolásként bele-belekérdezgetek a feketemágia részekbe, plusz ajánlott irodalmat is kérek tőled.

– Cseles trükk, de egyrészt ezt kiszűrnánk már az oktatások alatt. Másrészt nem mi büntetjük meg őket. Nem a mi feladatunk. Elkerülhetetlen, hogy visszakapja majd az élettől vagy a sorstól, nevezd, ahogy akarod. Rengetegen tapasztalták meg ezt, ha a rossz útra tértek.

– Ijesztő, de elhiszem, hogy így van. Ezért tartok én is tőle, Miss Lady hrrrrr – mondom eltorzított hangon, miközben begörbített ujjakkal játszom el, mintha egy rossz démon lennék, de csak kinevet. – Törzshelyetek van? Ha valaki meg akar beneteket keresni?

– Sajnos egyelőre nincs, amíg nem hivatalos az egyház. Teázókban találkozunk. Attól függ, hányan jövünk össze.

– Mi kellene ahhoz, hogy hivatalosan is legyenetek? – teszem fel kifejtős kérdésem, hogy közben szürcsölhessenek forró teámból, akármennyire gusztustalannak is tartják mások.

– Száz ember. Ha ennyien hozzájárulnak a dologhoz, magyarul csatlakoznak, akkor hivatalos is az lesz. Már majdnem megvagyunk. Az igazán jó lenne. Tudod, ez minden vágyam már évek óta. Akkor készítenék egy komolyabb honlapot. Sze-

retnek igényelni egy székhelyet vagy valami kisebb helyiséget, hogy iskolát alapítsak. Ne nézz rám hitetlenkedve! Jól hallottad. Iskolát. Ahol kicsit magasabb szinten tudnánk ezt művelni. Több lehetőségünk lenne, több tanfolyamot indíthatnánk, így az oktatás is kibővülne. És megismernék a mágiát az emberek. Igazából.

– Mágia. Furcsa szó. Mit jelent számotokra?

– Egy eszköz, erő, ami szintelen. Mindenki a legjobb belátása szerint használja. Nekünk a segítségnyújtás aranypalcáját jelenti. Másfelől a most megjelenő könyvem ugyancsak taglalja ezt a kérdést.

– Tényleg! A regény. Már majdnem elfelejtettem. Valós vagy fiktív történet?

Közelebb hajol, így már felismerem az iménti bódító fűszerrillat forrását. Szemhéjaim ólomnehezekké válnak.

– A vámpírboszorkány? – suttogja alig hallhatóan. – Kitalált történet, de nem minden eleme. Önéletrajzi ihletésű, a nem éppen hétköznapi iskoláséveimről szól. Persze a vámpiros rész érdekel, ugye? – tovább csökken a köztünk lévő távolság, ahogyan hangja ereje is. – Hogy miként függ össze a boszorkánysággal? – kérdez ő helyettem, mert engem már húz lefelé a rosszullet. – Igazából csak akartam írni valamit, ami szórakoztató, mégis megborzongnak tőle az emberek. És vámpírból is csak energia-vámpírral találkoztam eddig...

– Csak energiát...? – motyogom, de szavaim már csak félálomból ürülnek ki a számon. Valami a teában lehetett? – töprengök. Elfog valami furcsa borzongás. – Megbocsátasz egy kicsit? – kérdezem.

Hamar megtalálom a forduló után jobbra a mellékhelyiségeket. Kiválasztom a nekem valót, belépek, és a csapnak támaszkodom. Folyatom egy ideig a hideg vizet a csuklómra, majd arcomat és tarkómat többször megmosom a jeges folyadékkal. Már sokkal jobb. Nagy levegőt veszek, kinyitom az ajtót, és elindulok visszafelé az asztalunkhoz. Gyorsan gyűröm magam alá a métereket, és ahogy közeledem, úgy realizálódik bennem egyre inkább: ő nincs sehol. Üres az asztal. A pincérlány éppen a csészéket szedi össze és indul velük a pult felé.

– Várj csak! – állítom meg. – Nem láttad azt a lányt, aki itt ült velem?

– A kabátját láttam kilibbenni az ajtón, amikor távozott. Azt hittem, már te is elmentél. Bocs, hogy elkezdtem leszedni az asztalt, de a számla is ki van már fizetve. Viszont ha még maradnál...

– Nem, köszönöm! Vidd nyugodtan, én is megyek. – Ahogy veszem fel a kabátomat, megpillantom a cukortartó alól félig kilógó papírt az asztal közepén. Felemelem, és látom, egy névjegykártya az: „Lady Morgan Ushna, Keresztes Wicca egyház”. Megfordítom. A hátulján kézzel írt pár sor: „Szia. Köszönöm a beszélgetést, remekül éreztem magam. Egy hajszáladat azért magammal vittem, hogyha gond lenne, segíteni tudjak. Legyél áldott! Lady Morgan.”

Picit beborzongok az olvasottakba. Körülnézek, fürkészem a tekinteteket, látják-e rajtam a zavart a vendégek, de nem. Mindenki magával van elfoglalva. Kinézek a sötét utcára, mert közben leszállt az éj. Indulnom kell. Gombóccal a torkomban áthaladok az asztalok között, egyik kezem már a kilincsen, másik a nyakamban lévő keresztet szorítja. Feltépem az ajtót, egyik lábam már kint, amikor egy ráncos kéz megragadja a kabátomat. Ijedten lenézek, egy idős nő szemével találkozik tekintetem, aki a bejárat melletti asztalnál fogyasztja meleg italát.

– A Lady küldi – mondja alig hallhatóan, közben egy amu-

letet csúsztat a kezembe. – Szükséged lesz rá! – teszi hozzá, majd visszafordul az újságja felé, mintha mi sem történt volna.

– *Köszönöm!* – hebegem, szinte már csak magamnak, mert közben kiléptem az éjszakába. A tenyeremben lévő medált nézem. Csinos darab. Tetszik. Egy gyors mozdulattal a nyakamba akasztom és összehúrom a kabátom cipzárját. Kemény út lesz hazafelé! – mondom és kilépek. Közben a ruhám alatt a két medál szépen egybefonódik, kiegészítve az egyik a másikat, mintha már várták volna a találkozást. Ez is lehet az élet rendje, mert „minden és mindenki Egy”. Izzó szempárok kísérik utamat, de én már nem félek. Sokan vigyáznak rám.

Mantz László

Fotók: Keresztes Wicca Egyház

A rácson túl

Olykor stigmatizálunk dolgokat, még mielőtt a valóságot megismerhetnénk. Ez igaz a magyarországi bűnelkövetőkre is, akik a börtönéveik után visszakerülnek a társadalomba. A jelenlegi gazdasági és erkölcsi válságban kevésbé befogadóképes hazánk, nincs szükség deviánsokra.

Az ember nem ok nélkül válik egyik napról a másikra agresszívvá, és cselekedetei mögött sokkal több áll, mint amit első ránézésre gondolunk. Néha csak „segélykiáltásnak” szánják egy érzéketlen világnak tetteiket, vagy ugyanazt teszik, amit a környezetükben látnak.

Léteznek segítőcsoportok, pszichológusok, akik a börtönben élők és a már szabad lábon lévők életén igyekeznek változtatni. Helyrehozni azokat a hibákat, amelyekkel mások nem foglalkoztak.

Szucsáki Melinda, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem pszichológiaszakos hallgatója, börtönpszichológus szeretne lenni. Vele készítettem interjút.

* * *

D.M.: Mi ösztönözte arra, hogy a börtönpszichológia felé fordulj? Vannak példaképeid?

Sz.M.: Érdekel a börtönvilág, a börtönön belüli élet, az ott lakó emberek személyisége, viselkedése, életútja. Példaképem Kovács Ferenc börtönpszichológus (Budapesti Fegyház és Börtön).

D.M.: Milyen tulajdonságaid miatt érzed magad alkalmasnak erre a munkára?

Sz.M.: Kreativitás, spontaneitás, türelem, előítéletmentesség, empátia, segítőkészség, valamint jó problémamegoldó képesség.

D.M.: Előfordult már, hogy egyedül hagytak a rabokkal, és nem tudtál segítséget kérni?

Sz.M.: Szinte minden kutatásom alkalmával egyedül voltam a fogvatartottakkal egy külön teremben. Természetesen bármi-

Napjaink híre, hogy a Guantanamói börtön megszüntetésével, a fogvatartottak közül Magyarország is befogad néhányat. Az állampolgárok felkapják a fejüket: „Itt nincs szükség terroristákra.” De valóban azok? Mi a helyzet a magyarországi börtönök lakóival?

kor lehetőség volt segítséget kérni. Mindenhol segítőkész fogadtatásban részesültem.

D.M.: Milyen civilszervezeteket ismersz, akik foglalkoznak a börtönből szabadult emberek segítésével? Te kapcsolatban állsz velük?

Sz.M.: Erre a Pártfogó Felügyelői Szolgálatot tudom említeni. Jelenleg az ELTE jogi karára járok a Pártfogó Csoportba. Nagyon örülök, hogy részt vehetek ezen a kurzuson.

D.M.: Mit gondolsz, a börtönben eltöltött idő képes megváltoztatni őket?

Sz.M.: Ez személyiségfüggő dolog. Az tény, hogy a börtön nem kevés hatással van a fogvatartottak életére. Erre a kérdésre nem ilyen egyszerű a válasz, hiszen ez sok mindentől függ: pl. kint várja-e család, anyagi háttér, talál-e munkahelyet. Illetve függ attól is, hogy bent milyen körleten, csoportfoglalkozásokon vesznek részt, stb. A lehetőség adott.

* * *

Bővebben a börtönpszichológiáról a következő oldalakon olvashatnak:

<http://bvpszichologiahirek.blogspot.com>

Dobos Mónika

Fotó: Szabó Borka

D.M.: Milyen szervezetten keresztül kerültél ki Madridba?

N.P.: Az Európai Unió „Fiatalok Lendületben” című programja a 18-30 év közöttiek részére ad alkalmat a tapasztalatszerzésre, kapcsolatépítésre, nyelvtanulásra stb.

D.M.: Mi a szervezet fő profilja?

N.P.: Ifjúsági cse-reprogramok szervezése; pályázatok meghirdetése a környezetünket szépítő projektek, valamint rászoruló embertársaink anyagi támogatására; illetve az Európai Önkéntes Szolgálat. Ez utóbbi által kerültem ki 10 hónapra Madridba, ahol önkéntesként dolgozom, ezért étkezési hozzájárulást, „szebpénzt”, szállást, a városon belüli közlekedéshez bérletet, nyelvtanfolyamon ingyenes részvételi lehetőséget kapok. Meg persze rengeteg, életre szóló tapasztalatot, élményt.

D.M.: Neked mi a feladatod?

N.P.: Két fontos feladatod van. Az első az iskolaidő utáni szabadidőprogram szervezése és tanulásfelügyelet szociálisan hátrányos helyzetű gyermekek számára (sportfoglalkozások; kreativitást, mozgáskoordinációt, koncentrációt és különféle egyéb készségeket fejlesztő gyakorlatok).

Emellett dolgozom a Madrid San Blas városrész fiatalok számára működtetett európai információs irodában is, itt angol nyelvi kommunikációt fejlesztő foglalkozásokat tartunk spanyol fiataloknak, valamint rendezvényszervezésben és különböző irodai munkákban veszünk részt.

Magyarország 2004 májusa óta csatlakozott az Európai Unióhoz. Ez a lépés a kultúrák és a civil szervezetek közötti együttműködést segíti. Nádudvari Péter egy madridi európai önkéntes projektben dolgozik. Feladatairól kérdeztem.

Fiatalok Lendületben

D.M.: Megosztanál velünk egy olyan történetet, amire szívesen fogsz emlékezni?

N.P.: Persze. A gyerekek sokszor elég csúnyán káromkodnak, és én természetesen csak ritkán emelem fel a hangomat. Kitáltam egy módszert, ami vicces, hatékony, és redukálja a káromkodás mennyiségét. Mindezt úgy értem el, hogy a közismert és általuk is szeretett „Ó te drága Klementina” kezdetű dal dallamára elkezdtem énekelni nekik azt, hogy „no decimos palabrotas no molestamos las chicas”. Vagyis: „nem beszélünk csúnyán, nem zavarjuk a lányokat”. Természetesen nem változtak ékes nyelvű poétákká, de azóta sokat éneklük ezt a dalt, és egyikük-másikuk egy cseppet kevesebbet káromkodik.

D.M.: Kiknek ajánlod, hogy önkéntesnek jelentkezzenek?

N.P.: Minden fiatalnak meleg szívvel tudom ajánlani az önkéntességi projektek valamelyikét. A nyelvtudás és tapasztalatok mellé új barátokat, élményeket, és szavakkal megfogalmazhatatlan, életre szóló „lelki-érzelmi pluszokat” kap az ember.

Az én küldő szervezetem a Cseresznye Iroda volt: www.cseresznyeiroda.hu

Dobos Mónika

Fotó: Szabó Borika

A szeretet segített – de ki segít a szeretetnek?

2007-es, Családról szóló lapszámunkban írtunk a válságterhességgel, családvédelmi tanácsadással és számos más, szociális segítséget nyújtó szolgáltatással foglalkozó civil szervezetről, a Rhéma Alapítványról. Azóta eltelt pár év, és a gazdasági recesszió nekik sem kedvezett: idén sajnos be kell zárni kapuikat a rászorulóknak előtt. Erről kérdeztük az alapítvány vezetőjét, dr. Péterfai János lelkipásztor-gyermekorvost.

– Milyen események történtek a cikk megírása óta az Alapítványnál?

– 2007 óta bevételeink, sajnos, fokozatosan csökkennek. Tudomásom szerint ez a legtöbb, hozzánk hasonló civil kezdeményezéssel így van. Az állami támogatások pályázatok útján érhetőek el számunkra, de ezeket nem kimondottan a szociális jellegű tevékenységekre írták ki, s ha vannak is ilyenek, a szétosztott, illetve egy-egy szervezetre jutó összeg is fokozatosan csökken. Külföldi egyéni támogatóink talán már jóval előbb érezték a közelgő gazdasági válságot, ezért onnan is kevesebb pénz folyt be az alapítvány számlájára. Bővülő hazai ismertségünknek köszönhetően a sok-sok kis támogatás összege némileg emelkedett, azonban úgy tűnik, hogy a tehetősebb vállalkozások közt még nem honosodott meg a civil szféra önzetlen támogatása. Mivel tartalékokat nem halmoztunk fel – hiszen minden beérkező támogatást az adott célra használtunk fel –, a Rhéma Alapítvány működése lehetetlenné vált 2009 elejére.

– Mi okozta az alapítvány megszűnését? Miért kell erre sort keríteni?

– Égyértelmű volt, hogy nem tudja önmagát fenntartani. De fontos és egyedülálló tevékenységei miatt olyan megoldást kerestünk, amely lehetőséget nyújt arra, hogy bizonyos szolgáltatásainkat folytathassuk. Ezért a vezetők úgy döntöttek, hogy a Rhéma beleolvad az Alapítvány a Keresztény Oktatásért nevű szervezetbe, mely továbbra is támogatja a HIV-fertőzött gyermekek oktatását és társadalmi integrációját, valamint az idősebb, egyedülálló emberek számára fenntartott Ezüst Klub működését. A Mécses Egyesület az iskolai felvilágosító programunkat karolta fel. Ezzel együtt, sajnos, a többi programunktól el kellett búcsúznunk.

– Hogyan élte, éli meg a vezetőség és az alkalmazottak a történetet gazdaságilag, érzelmileg, illetve egyéb téren?

– Ha lehet ilyet mondani, igyekeztünk a változásokra idejében felkészülni. Az egyre szoruló hurok elől az adminisztrációs költségek minimalizálásával, majd a helyettesíthető munkatársak elbocsátásával igyekeztünk menekülni. Ez azonban egy ponton visszafordíthatatlan folyamattá válik, és az alapítvány teljes megszűnéséhez vezet. A kapitány mindig utoljára hagyja el a süllyedő hajót – én azonban, mint a Rhéma Alapítvány igazgatója már jó háromnegyed éve visszatértem polgári hivatásomhoz, a gyermekorvosláshoz, és az alapítvány irányítását önkéntes munkában végzem. Jelenleg még két részidős alkalmazottat foglalkoztatunk, akik ebben a bizonytalan helyzetben

is vállalják az alapvető működtetés biztosítását. Ez a hozzáállás is jól mutatja, hogy munkatársaink számára a Rhéma Alapítvány többet jelent pusztán munkahelynél.

– Mit várhatnak a jövőben a bentlakó kismamák, anyukák és rehabilitációs gondozottak?

– Bizonyos tevékenységek túléltek az alapítványt, ennek kedvezményezettjei remélhetőleg semmilyen változást nem fognak elszenvedni. Az anyaotthon és tanácsadó központ megszűnése már keményebb dió. Az utóbbi időben új kismamákat már nem vettünk fel, hiszen biztonsággal nem tudtuk volna garantálni ellátásukat. A régebbiek számára pedig gyermekeikkel együtt sikerült minden esetben megfelelő gondoskodást találnunk (rokonai segítség, más anyaotthon).

– Hol van számukra hely, ahova mehetnek, van-e jelenleg az alapítványt pótló, kapacitással bíró szervezet? Vagy betöltetlen ürt hagy maga után a Rhéma?

– A miénkhez hasonló holisztikus – szellemi, lelki és fizikai szükségletekkel egyaránt törődő – és a fiatal leányanyákat befogadó otthon nagyon ritka, és azok is kisebb kapacitással működnek az igen jelentős szükség ellenére. A nagyobb állami szociális ellátó intézmények ezeket a különleges bánásmódot igénylő klienseket nem vonzzák és nem tudják kiszolgálni. Ezért állíthatom, hogy a Rhéma Alapítvány anyaotthonának bezárása nagy ürt hagy maga után.

– Visszafordítható-e a folyamat? Segítene bármilyen külső támogatás, missziós munka stb., vagy már túl késő?

– Tudjuk, hogy Istennél semmi sem lehetetlen, eddig is ez a hit motivált bennünket. A jelenlegi helyzetben azonban felelős vezetőként csak ezt a fájdalmas döntést vállalhatjuk fel.

– De nem adtátok fel a reményt, hogy ebben az országban, ebben a környezetben élhető lehetőségeket adhassatok a rászorulóknak?

– Azt gondolom, hogy egy szervezet megszűnésével mi, akik benne dolgoztunk, nem változunk meg, a szívünkben továbbra is különleges helyet foglal el a rászorulóknak segítése. Házi gyermekorvosi praxisomban nap mint nap találkozom felsíró kisbákkal, aggódó édesanyakkal vagy néha bajba jutott tizenéves lányokkal. Amit a Rhéma Alapítványban tanultam, jól tudom használni ezekben a helyzetekben is. Így a test betegségeinek gyógyításán túl némi pluszt tudok nyújtani emberiségéből, együtt érző szeretetből és reménységéből.

– Van-e egyáltalán affinitás az újrakezdesre? Milyen terveitek vannak, a vezetésnek elsősorban?

– Munkatársaink, önkénteseink, támogatóink és én magam is bízom abban, hogy később kedvezőbb körülmények között ismét beszélhetünk a Rhéma Alapítvány által elkezdett úttörő tevékenységek megújulásáról.

Ez a rovat számról számra egy-egy, az olvasók által feltett, lelkiekkel kapcsolatos kérdésre igyekszik választ adni.

Sokszor gyötörnek bennünket olyan kérdések, amelyekre időről időre visszatérünk: a sors hozza így, olyan szituációkat teremt, amik újra

eszünkbe jutattják régi aggodalmainkat. Ezzel akarja felhívni a figyelmünket arra, hogy itt lenne az ideje válaszokat keresni rájuk, lezárni, és talán letenni őket, megszabadítva magunkat egy lelki tehertől.

A nevem Szirát, több éve foglalkozom meditációval érzem, hogy rendelkezem azzal a tudással, amelyet felhasználhatok, ha másoknak segítséget kell nyújtanom. Várom szeretettel kérdéseiteket!

* * *

Kedves Szirát!

Miért akarok mindig más lenni, mint ami vagyok?

H. Zoli

* * *

A kérdés az emberi létezés egyik alapvető problémája. Sokan mások akarnak lenni, mint amik. Ez a vágy pedig nem feltétlenül onnan ered, hogy a sors nem a legszerencsésebb körülményeket nyújtja, hiszen a társadalom tetején a mindenki által irigyelt emberek is mindig változtatni akarnak, mindig változni szeretnének, állandóan keresik önmagukat.

Az emberek menekülése valódi arcuktól valójában az elméjüktől való menekülés: az elmédet be is programozták arra, hogy sohase legyen elégedett, amíg nem ő a legjobb (de létezik ilyen?), a legszebb, a legokosabb. Ha pedig a társadalom által helyesnek ítélt oldalon nem tudunk kitűnni, akkor majd kitűnünk a rossz oldalon. Ha virág nem lehetek, leszek majd gaz! Hitler is festőművész helyett (visszautasították a művészeti egyetem felvételijén) maga lett a megtestesült örület. Az egoja nem bírta megemészteni a hatalmas csalódást, ez által úgy érezte, a világ nem kíváncsi arra, amit adhatna neki, úgyhogy inkább elvenni kezdett.

Mi a baj? Talán az, hogy nem tudod, ki vagy valójában. Miért akarsz változtatni valamin, amit még csak meg sem ismertél? Kiskorod óta ahhoz vagy hozzá szokva, hogy valaki más legyél, mint ami vagy... Ebben a világban ez a kifizetődő. Már a szüleid elkezdik a zsarolást: apró nevelési szándékú üzeneteikkel tanítják meg Neked, hogy szerepet játszani a legbölcsebb, amit tehetünk.

Felnőtt korunkra egyre jobb játékosok leszünk, és olyan sok maszkunk, szerepünk van, hogy már egyáltalán nem látjuk közöttük a valódi énünket. Amint a színpadról kikerülünk, elveszítettnek hisszük magunkat. Emiatt mindent megteszünk azért, hogy a létrehozott szerepek szerint élhessünk tovább. Ha például valaki tönkremegy, vagyona elvesztésénél sokkal inkább lesújtja az, hogy már nem lehet az, aki addig volt. Abban már biztonsággal evickélt, most kicsúszott a talaj a lába alól. Bizonyos szempontból egy ilyen tragédia az élet nagy ajándéka lehet, de ezt ki gondolja így ebben a kultúrában?!

Amikor pedig azt mondod, elég, „nem játszom tovább, önmagam szeretnék lenni”, nem tudod, merre indulj... Ilyenkor

a legkönnyebben megint csapdába esel: újra más akarsz lenni, elindulsz valami felé, de itt is mások mondják majd meg, Neked mi a jó, mit kellene érezni. Ez tehát nem a TE utad.

Ha rátalálsz az őszinteség útjára, amikor is a jelenben élsz, nem a múltad alapján reagálsz, élvezed azt, hogy a testedben laksz, a többiek hülyének fognak nézni. Hogy képzeled, hogy ok nélkül boldog vagy? Mindent meg fognak tenni, hogy visszarántsanak. Ha ekkor felismered viselkedésük okát, tudhatod, hogy a helyes úton haladsz! Ezen az úton pedig új barátokra fogsz találni, és egy idő után a régi barátaid is meg fognak békélni.

Vezérelve a szíved lehet.

Hogyan kell a szívünkkel gondolkodni?

Az egész nyugati civilizáció arra vágyik, hogy megtanuljon a szívével élni.

„Jól csak a szívével lát az ember.” (Antoine de Saint-Exupéry)

Az egyik legtöbbet idézett mondat ez, és számtalan irodalmi, képzőművészeti, filmes alkotás erről szól, mivel alap problémánk, hogy a szív hangját nem ismerjük. A szív nyelvére nem tanítanak meg minket. Pedig a szív nyelven beszélünk eleve. Mégis hogyan másképpen kommunikálhatna a magzat az anyjával? Vagy egy újszülött miért hat ránk olyan nagy mértékben? A szív az ártatlan, az újszülött ártatlan szíve, törekénysége még a leggonoszabb embereket is zavarba ejti.

Mivel az elmével azonosítod magad, egy olyan gondolatcsoporttal, amely tele van aberrációval, feszültséggel, vágyakkal, szeretet helyett féltékenység, irigység vagy gőg uralkodik benne, természetes, hogy meg akarsz változni. De inkább egy új testet, egy új elmét szeretnél, mintsem leköltözz abba a harmadik részbe, amely ott volt már akkor is, amikor megszületted.

Énünk nem akkor születik, amikor elhagyjuk szülőnk testét, akkor hogyan is gondolhatjuk, hogy ezek vagyunk? Mik voltunk akkor azelőtt, mielőtt beszélni, gondolkodni kezdtünk? Senkik? Az énünket nem mi magunk hoztuk létre, hanem a környezetünk!

A szív nyelve egy gyenge, elnyomott hang Benned. Nem tanítanak meg rá, hogy meghallad. Lehetnek pillanatok, amikor megáll körülötted az idő, és valami mélyebb energiát érzel. Ez azért van, mert szívünk (és itt nem a fizikai izomcsoportot értem) állandó kapcsolatban áll a világot összetartó erővel. Mélysége hatalmas, végtelen. Az érzelmek, amiket érzünk csak ezrelékei annak, amekkora energia a szívben lehet, érzelmeink csak a felszínit súrolják. Egy írás, egy cikk is csak a felszínit súrolja, és nem tud annyira felébreszteni, mint az, ha elkezdesz belenézni lelked tükrébe.

Ehhez csend kell, de olyan csend, amelyet nem erőltetve hozol létre, hanem megszületik benned. Az ilyen csend úgy jön létre, hogy előtte kirázod a zajokat a fejedből. Ez nem könnyű... Évek óta az elméddel azonosítod magad, mindent meg fogsz tenni azért, hogy az is maradj, akinek eddig hitted magadat. Egyszer azonban Neked is el fog jönni az idő, amikor ideje lesz leülni magaddal szemben, akkor véget ér a menekülés. Akkor már nem más akarsz lenni, csak meg akarod nézni az úrt, ami ott van Benned. Félelmetes lesz, de elmos minden eddigit, amit éreztél.

Szeretettel,

Szirát

Amennyiben Neked is értelmes, vagy értelmetlen kérdésed van az élet apró-cseprő dolgairól, írd meg nekem, aztán semmi dolgod nincs, minthogy várd a következő Mentrópia számot! Erre a linkre kattintva tudsz nekem üzenni:

http://ezoweb.hu/modulok/forum/forum_viewtopic.php?2395.last, vagy írd meg kérdéset a toscana10@gmail.com címre!

Fotó: Lórinca Edina

Az előző cikkemben szót ejtettem arról, hogy az emberi történelem egyik nagy korszakának végén állunk, amelynek első jele a gazdasági válság. E periódus végén érdemes foglalkozni egy kicsit az elejével, ami kb. 5 évezreddel ezelőtt indult. Legalábbis ekkorra datálják az egyiptomi Nagy Piramis megalkotását. Az építés miértjére tett legígéretesebb választ Zeus Bratis fejtí ki most megjelent könyvében. A hatalmas épület talán egészen mostanáig tartogatott az emberiségnek egy újabb titkot.

Persze még mindig rengetegfátyol lengi körül a hatalmas építményt, külső kivitelezésétől kezdve belső üzenetéig. Mindezek mellett azonban kialakítottak benne valamit, amit más piramisban nem. Sokfajta elnevezéssel illették már: szellőzőjárat, minijárat, a felemelkedő lélek ösvénye. Ám a leginkább találó elnevezés a csillagkürtő. Kamrák és hozzájuk vezető járatok szinte minden egyiptomi piramisban megtalálhatóak, de csillagkürtő csak itt van. A gízai Nagy Piramis három kamrával rendelkezik, amelyek nagyjából egymás felett találhatók. A talajtól számítva a legfelső mintegy 40 méter, a középső 20 méter magasan, míg az alsó 30 méter mélyen. Csillagkürtőből összesen négy van. A felső és a középső kamrából indulnak, és a közlekedésre alkalmas járatokhoz hasonlóan ezek is ferde talajúak. A csillagkürtők tulajdonképpen olyanok, mint

2. rész

a valódi járatok kicsinyített másai. Szögletes falúak, nyílegyenesen tartva egy bizonyos szöveget. Természetesen emberi közlekedésre ezek teljesen alkalmatlanok. Az ember a karját még be tudja nyújtani, de a fejét már nem. A négy csillagkürtő közül kettő a felső – vagy más néven királyi – kamrából indul, az egymással szemközti falaktól, körülbelül derékmagasságban, és nagyjából 45 fokos szögben tart egyenesen felfelé. A kürtők másik vége a piramis oldalán, nagy magasságban kijut a szabadba. Ezeket a kürtőket tulajdonképpen mindig is ismerték, hiszen kívülről láthatók.

Az érdekesebb rész a középső kamrában vár ránk. Az itt is hasonlóan kialakított kürtők mindkét vége le volt zárva, ahogy maguk a piramisok bejárata is. 1872-ben egy angol mérnök, Wayman Dixon úgy gondolta, hogyha a felső kamrában vannak ilyen apró járatok, akkor lehetnek a középsőben is. Segédjével végigkopogtatták a kamra falait, várva, hogy esetleg valahol másképp zöng a kalapács. Dixon elképzelése helyesnek bizonyult. Nagyjából olyan elhelyezésben, ahogy a fenti kamrában is megfigyelhető, a vésők könnyedén becsúsztak egy-egy repedésbe, és a járatok feltárultak. Apró kőblokkok voltak beépítve a falba, amelyek elzárták a járat végét. Az északi falból ágazó csillagkürtőben ráadásul Dixon talált három kisebb tárgyat: egy

fapálcát, egy gránitgolyót és egy rézből készült kettős kampót – bizonyíthatóan ezek kerültek elő a Nagy Piramisból.

Dixon a felfedezésen felbuzdulva további kincsekre áhítozott, és vasrudakkal próbált felnyúlni a kürtőbe, de ez a technológia nem bizonyult elégségesnek a feltáráshoz. 120 évet kellett várni, mire a kellő technika és a vállalkozószellem találkozásával újabb felfedezést tettek a kürtők belsejében. 1992-93-ban egy német mérnök, Rudolf Gantenbrink engedélyt kapott, hogy egy láncfalpas és kamerával felszerelt kis robottal végigmenjen a járatokon. A hivatalos kérés az volt, hogy tegye lehetővé a kamrák szellőzését a kürtőkön keresztül. A robot az északi járatban, a járat szögének megváltozása miatt nem tudott továbbhaladni, viszont a déli kürtőben 65 méteres utat tett meg. Ekkor rábukkant arra, ami megrázta az egész egyiptológus szakmát. Sőt az egész világot.

A járat másik vége is le volt zárva egy kőblokkal, amelyen ráadásul két rézkilincs is található. A kilincs nyilván arra szolgált, hogy a kőblokk másik oldaláról a kürtőbe illesszék, és közben meg tudják fogni. A következtetés adja magát. Ezek szerint az ajtó mögött, amely még jó 15 méterre van a felszíntől, egy embernek meg kellett tudnia állni a saját lábán, tehát léteznie kell egy titkos kamranak. Az erről szóló hírek bejárták a világot, még is

további 10 évet kellett várni, hogy a kutatásban továbblépjének. 2002-ben járunk. Gantenbrinktől már rég elvették az ügyet (a felfedezést követően szinte azonnal). Zahi Hawass, az egyiptomi főregész egy újabb, korszerűbb láncfalpas robottal próbált ismét feljutni a kilinccsel ellátott kőblokkig, hogy átfúrja, és mögé nézzen. A robot megépítésében a National Geographic csatorna nyújtott segítséget, ezért a feltárást élőben közvetíthették. A robot most hamar feljutott a célig, majd átfúrta az ajtót. Ami ezután következett, az megkérdőjelezi, hogy valóban élő közvetítés volt-e: Zahi Hawass egyáltalán nem lepődött meg, teljesen közönyösen fogadta a látottakat. Az ajtó mögött pár centire egy újabb ajtó húzódott. Az nem kétséges, hogy amit látni lehetett, az valóban a kürtőben zajlott le – de feltételezhető, korábban rögzített képet mutattak be, úgy, mintha élőben közvetítenék. Zahi Hawass úgyszólván bebiztosította magát.

A legfrissebb hírek szerint 2006-ban egy újabb robottal átfúrta a második ajtót is, és Hawass megígérte, hogy a képeket nyilvánosságra hozza a közeljövőben, amely most, 2009-ben sem történt meg. Elgondolkodtató, vajon miért?

Vannak az életben körforgások. A természet tavasszal megújul, a szürke gallyakból zöld lombok válnak. A hernyó eltűnik, átformálja az idő, a végén majd lepke száll az égen. Az öregek szépen lassan kivonják magukat ebből az árnyékvilágból, és elmennek, hogy helyüket átadják a fiataloknak.

Törékeny történet

Vannak felsőbbrendű hatalmak, akik felskiccelik porhüvelyek útját és találkozásait. Nem hiszek az eleve elrendelésben, mert nem akarom azt hinni, hogy nincs beleszólásom. De hiszem, hogy vannak fontos pontok, amit érintenem kell az életem során. Meg van adva az A és B, mint kezdet és vég, és elszórva még sok-sok másik, mint a Füles rejtélyűjság gyerekeknek szóló összekötősi feladványa. Hogy mikor és hogyan érintem ezeket, az rajtam múlik. És a kép, amit kirajzol a végén, az igazán az én művem.

Vannak személyek, akik mindegyike éli a saját életét. Nem tudnak semmit egymásról, hiszen sosem találkoztak. Külön életek, külön utak. Életek, amiben elvagyunk magunkkal, de nem mindig törődünk a másikkal. És utak, ahol ezek az életek, személyek metszik egymást.

Vannak találkozások, amelyből különös dolgok születnek. Barátok vagy riválisok, szerelmek vagy ellenségek, kételyek vagy bizalmak. De születhet gyerek is, aki hoz magával még egy csomó dolgot: önzetlen bizalmat, egymásrautaltságot, felelősséget, szeretetet. És amint ezeket az utasokat leteszi az élet Intercityje az állomásodon, hirtelen felnősz. Ott és abban a pillanatban szűnsz meg gyerekek lenni, mert te leszel a szülő.

Vannak szavak, amik az esti Dr. House-ban is ijesztőek. Anticw UHB, 7/8 apgar, hypoxia, 60-as szaturáció, Cerny-mentő, inkubátor, utolsó polaroid kép, PIC osztály, hfo lélegeztetés, súlyos anaemia, transzfúzió. Pláne, ha nem a tévéből hallod őket.

Vannak helyzetek, amikor ezek a szavak nektek szólnak. Közvetve neked, mert te érted a szavakat, mialatt, akinek közvetlenül szól, nem érti. Mert még nem beszél, nem érti a nyelvet, hiszen még pici. Ő ott fekszik előtted alattva, kicsiny málnaszája nyitott, minden apró testrészéből csövek lógnak ki, és sípoló, villódzó, pumpáló, pittyegő gépekre van kötve, pedig épp hogy csak megszületett. És ez nem sci-fi. Ez a valóság, ott állsz benne.

Vannak pillanatok, amikor még az is imádkozik Istenhez, aki sosem hitt benne. Kérleled, segítséget kérsz, vagy átkozod és kérdéseket teszel fel, hogy miért éppen te? Miért veled? Miért vele? És nagyon mérges vagy. Kérsz, de átkozod. Fohászkodsz, de a pokolra kívánod. Tehetetlen dühödben saját magaddal hasonlasz meg minden pillanatban. Az irányítás kicsúszott a kezedből.

Vannak egymásra ható ok-okozatok, pontok, vagy nevezd, ahogy akarod. A lényeg a köztük lévő híd. Az úszni nem tudó hajótörött csak úgy menekül meg, ha jön egy lécz vagy egy tutaj valakivel, és elkíséri a szigetre, ahol egy harmadik várja frissen sült hallal és kókusztejjel. A vak ember is csak úgy tud átkelni az autódudától az út másik oldalára menekült fiatal kutyájához, ha egy segítő kéz átkíséri a szemközi járdaszigetre.

Vannak rövid ideig tartó, nagyon mély kapcsolatok. Az együttlét nem tart sokáig, de azért van, hogy egymástól tanuljunk. Kevés időnk van, de sokat tudunk magunkkal vinni belőle. Ott és akkor minden szavát elhiszed az ismeretlen embereknek. Gyorsan mozognak, de nem úgy, mint aki szétszórt, nem pánik ez, értenek hozzá. Mozgásuk gyors, összehangolt, mint a hangyáknak a bolyban. Tudatos, profi, precíz. Nem szólnak egymáshoz. Ha mégis, csendesen teszik, nem zavarják meg a gondolkodást. Te oldalt állsz, nem zavarva őket. Körmeidet a tenyeredbe mélyeszted, már vérzik, de nem érzed. A fájdalom most belül van, nem kívül. Vársz. Bizakodsz, miközben telnek az órák, a napok.

Vannak bőséggel mosolyok, amiket ő ad mindennap. Már több mint másfél év telt el, 87 cm magas, kacag, verset mond, szalad. Igazából minden mozdulatával aranyport szór napjaidra. Ha munka közben eszedbe jut, a szád széle felfelé húzódik. A közel két éve történtek elmúltak, rég volt, de soha nem feledeled. A fájdalom, amelyet az első napjaiban éltél át, elkísér örökre. Ő túlélte, mert jókor volt jó kezekben.

Vannak hasonlatok, amelyek később nyernek értelmet. A hajótöröttnek a tutaj, a vaknak a segítő járókelő volt nekünk a Peter Cerny Alapítvány a rohamkocsijával. A halat süttő ember a szigeten és a vakot

váró kutya a másik oldalon volt először a Péterfy kórház szülészetiének komplett személyzete – és később a SOTE PIC osztályának dolgozói. Pontok, hidak, kereszteződések, mindez időben és szakértelemmel párosulva. Így, csak így volt esély. És ez az esély neked is jár.

Vannak lehetőségek, amivel adóbevallásnál az 1%-kal tudunk élni. Mi a családban ketten vagyunk adózók, összesen négy szavazattal.

Egy megy annak az alapítványnak, ami mögött tevékenykedő emberek a nap 24 órájában készen állnak arra, hogy minél több gyermeket tudjanak időben megmenteni és segítő kezek közé szállítani.

Van egy, amin két évente változtatunk. Vagy az Euroleasing a Gyógyászatért Alapítvány kapja, hogy a kezdetek mindenkinek örömmel teljenek szakértő kezekben, jól felszerelt kórtermekben. Vagy a Bókay János Gyermekalapítvány, ahol ebből a pénzből gyógyító és kutató tevékenységeket végeznek, emellett eszköz- és műszerfejlesztés is történik a kicsik érdekében.

Egyet azoknak adunk, akiknek hangját nem hallani, mert a gyomruk korgása elnyomja a halk szavakat. Nem mindenkinek van kolbászból a kerítés, nem mindenkinek alap a Lego a fa alatt, és nem mindenkinek az a legnagyobb baja, hogy Görögország vagy Olaszország legyen a nyári úti cél?! Vannak, akik olyan szegénységben élnek, hogy a gyerekeknek enniük sincs mit. Mivel szerencsére mi elbírnak, próbálunk segíteni azokon, akik nem bírják, mert néhez a mosoly, ha üres a has.

És van még egy, amit a „fenti kaporszakállú” lenti klubhelyiségének javára adunk, mert neki köszönhetjük a feladványt, amiben a jókor, jó pontok összekötésében segített nekünk, amikor lebénult kezünk a félelemtől.

Hogy az állam miért nem kap semmit? Azért, mert felkopik. Az a „kormány”, az a két szavazat, ami nekem van, lehet, hogy egy dodgemé csupán, és kicsi, de én irányítom. És így legalább tudom, hogy ezek jó helyre mennek.

Neil Gaiman mondta egyszer: „az emberek könnyen törnek, ahogy a szívek és az álmok is”.

Ha nem tudunk a törés ellen tenni, próbáljuk megelőzni, vagy legyen nálunk ragasztó. Kevés ráfordítással tudunk sokat tenni olyanokért, akiknek igazán szüksége van rá. Nem kívánom senkitől, és nem is várom el, hogy mindenki oda küldje a felajánlást, ahová én teszem. Csak egy történetet mondtam el. A sajátomat. Én csak annyit szeretnék, hogy mindenki gondolja át, hogy a saját életéből mik azok a pillanatok, helyzetek, emberek, akikkel kapcsolatban volt, és megérdemlik az 1%-ot. Döntsünk megfontoltan, és küldjük jó helyre! Megéri. Nekik mindenképp.

Mantz László

Peter Cerny Alapítvány Adószám: 19010289-1-42

Euroleasing a gyógyászatért Alapítvány

Adószám: 18043585-1-42

Bókay János Gyermekalapítvány Adószám: 19677990-1-42

Gyermekétkeztetési Alapítvány Adószám: 18049842-2-43

Katolikus Technikai szám: 0011

Felhívás

Az érzések veszélyesek. Nélkülözhetetlenek, de veszélyesek. A szerelemmel az élen.

Minden érzés két végre vezethető vissza: szeretet és félelem. A két alappillér.

Ha valakire büszke vagy, ha valakire felnézel, vigyázol rá, kényezteted, akkor egyszerűen szereted. Az életed sem azért adod valakiért, mert nemes és magasztos tett, hanem mert annyira szereted. Persze keményen bele is szarsz más életébe, pusztán azért, mert a szeretet azt diktálja, csak ez néha épp ellenkezőleg sült el. Ezzel taszíthatod el magadtól a másikat, de attól te még továbbra is szereted.

Mégis érdekes kérdések az emberi életben:

Meddig mész el pusztán szeretettől vezérelve, és mikor csap át a szeretet félelembe?

Azután pedig mivé alakul még?

Ami átalakult, az örökre elveszett, vagy még felébreszthető? Végül, ami ismét felébredt, az vajon életképes?

Mint minden a világon, ez is nézőpont kérdése. A szeretetre sokszor a félelem a válasza az embereknek.

Mégis a félelem a kedvencem. A legnagyobb tanítók egyike, ha odafigyelünk rá, ha szembenézünk vele. Ha elég bátrak vagyunk... és néha az sem árt, ha elég önfejtük...

Minden, de minden ostobaság kiindulópontja, ami körülvesz. A szomszédom például félt, hogy a felesége megcsalja, és szinte pórázon tartotta a szerencsétlen nőt. Szerette, csupa szívvel és lélekkel szerette, de egyszerűen megfojtotta. Annak a kapcsolatnak annyi is volt. Ékes példája, hogy a szeretet, a gondoskodás, a törődés gyönyörűen pompázó virága miként csapja be az embert édes illatával, és nyomja el a kiegyensúlyozottan szeretetteljes élet természetes szagát. A szeretetre a félelem válaszolt. A nő félni kezdett a férjétől.

Beteges, de mégis mulatságos.

Aztán ott a gyűlölet, a harag. Pusztán azért képesek egymást gyűlölni az emberek, mert attól félnek, hogy a másik a kárukat okozza, ha nem tartják maguktól távol a félreértések szülte marhaságokkal. Félnak, hogy a ranglétra túlságosan megdőlt és lecsúsznak. Félnak, hogy a világ, amelynek a levegőjét szívják, már nem kíváncsi rájuk. Félnak, hogy a tisztátalan szívek rejtekén megbúvó titkok napvilágot látnak. Félnak, hogy túl magas az ár. Félnak szembenézni a kellemetlenségekkel, amiben képtelenek kiállni magukért, és inkább elviselnek megaláztatásokat, hogy utána gyűlölhessenek.

keringőre

Miért? Mert egyszerűen képtelenek beszélni az érzéseikről! Képtelenek megérteni és kifejezni azokat. Felszínes beszélgetések és mosolyok alatt rettegve néznek a következő perc és szituáció elé.

Az érzések elfojtása még veszélyesebb, mint a megtartásuk. Felemésztenek, és egy nap arra ébredsz, hogy kiégtél, elfogyott minden, ami picit is megdobogtatja a szíved. A derűs mosoly ugyan a régi, de üveges és fakó szemek gubbasztanak a kirakat-arcon.

Az elfojtott szerelem egyenlő a lassú kínhalállal. Megtöri a lelket, megtöri az elmét, és jobb esetben a test időben benyújtja a számlát, kiszáll, és nem viseli a szellem ostobaságának terhét. Az egyszerűbb, fájdalommentesebb és gyáva út...

Az emberben mégis az a legszebb, hogy irracionálisan nagy energiákat képes belefektetni, hogy meggyőzze elméjét és testét az igazáról. Szervezni, tervezni kezd, hogy az igazát, érzéseit, félelmeit vagy szeretetét bizonyítsa, megoldja.

Az érzések általában fájdalommal is járnak. Sokan menekülnek is előlük. Azt hiszik, ez rossz, pedig igazán csak ebből tudják, hogy élnek. Nem azt mondom, hogy a fájdalom jó, csak azt, hogy a tévhittel ellentétben nem ellenség, hanem barát. Ez segít megtalálni a legjobb utat.

Akinek semmi nem fáj, már nem él. Legalábbis nem a realitásban él. Álmod és ideák felhőjében lebeg, ahol már minden mindegy.

Nekem is fáj. A kivétel itt nem erősíti a szabályt. Ez sarkall arra, hogy mind nagyobb és nagyobb tervek készítsék. Ez buzdít az álmok, az egészséges álmok megvalósítására. Elfogadom, mint tanítómestert, ahogy mindenkinek el kellene, ahelyett, hogy önnön fájdalmába temetkeznek, és siratja addigi céljait, álmait és a közösséget, amelyben addig létezett. Vagy ami rosszabb, elfut előle. Mintha azt hinné, hogyha nem látja a problémákat, ha elég messze tartja magától a fájdalmat, akkor a dolgok maguktól megoldódnak, semmivé válnak. Amíg nincs lezárva, nincs új élet sem, bármilyen messze is futott valaki.

Büszke vagyok arra, hogy nekem fáj. Büszke vagyok arra, hogy szembenézek vele, és arra, hogy uralom. Együtt haladok vele.

Még ha úgy is tűnik, hogy keményen odacsapok az életemnek és mások életének, ami jobb is lehetne egy-egy döntésem nélkül.

A mostani döntés két lehetőséget hordoz, amely mindegyike egy szebb és boldogabb irányba mutat, hiszen újfent tanít. Lezár és új utat nyit. Másik tévhit, hogy az élet tele van rossz döntésekkel. Hamis! Csak jó döntés létezik, az ok mégis ismeretlen előttünk a döntés meghozatalának pillanatában. Pedig a megértés mindig közel van.

Régi mondás: „Azon a hídon majd akkor megyek át, ha odaérek.”

Ideértem... választottam és választási lehetőséget nyitottam. Két kapu, amelyek rövid ideig vannak csak nyitva. Két pillanat, amik közül egyszerű választani, ha az ember alaposan megnézi a kapukat, az egyik egyszerűen eltűnik. Végül nem marad más, mint a szükséges döntés kapuja, az aktuális igazság kapuja, ami alig egy fél pillanattal marad csak tovább nyitva.

Választottam...

Te mit választasz?

Takács Péter

A „mosolygós szőkének” volt egy rögeszméje... Nevesül az, hogy nem azért születünk pont most és pont ide, hogy vakon és süketen, más bajával nem törődve „éljünk a mának”...

Nem. Ő azt képzelte, hogy megállhat egy síró ember mellett, és – ha más nem tehet érte – legalább zsebkendőt ad...

És amikor az egyik ember a – zsebkendőt nyújtó – kezét megragadta, és mesélt, akkor döntött úgy a „mosolygós szőke”, hogy tudatosan keresve a rászorulókat, rendszeresen segíteni fog másokon.

Némi magyarázat szükségeltetik e furcsa névhez. „Mosolygós szőke a konyhából”, mindaddig – a gyermekétől, mint őt legjobban ismerőtől kapott – Lótuszvirág nevet viselte, amíg az egyik irodalmi portál önjelölt nagyura át nem keresztelte, megtoldva azzal a jó tanáccsal, hogy alkotás helyett, menjen inkább árcédulát írni a TESCO-ba.

„Egy mosolygós szőke a konyhából”

Lótusz ekkor megingott. Ha ennyire rossz, amit csinálok, akkor abba hagyom, határozta el, és lázasan elkezdte törölni az írásait.

Vagyis törölte volna, de jött a jel, hogy nem teheti!

Egész életében a fontos döntések előtt jelek követelték, hogy kövesse őket, és soha nem bánta meg, ha ezt tette.

A mostani jel csak abból állt, hogy amikor törölni kezdte az írásait, elszállt a net. Mivel ez olykor előfordul, úgy gondolta, újraindítva a gépet, befejezi, amit elkezdett.

De a jel csak jött, nem lehetett nem érteni. A harmadik leállítás után beletörődve a megváltoztathatatlanba, úgy döntött, marad, és teszi a dolgát, segít.

De kin kellene segíteni?

A válasz gyorsan érkezett.

Az anyalkommandóban, a közös munka során barátta lett Czimmermann Márta felhívta Lótuszt, hogy nem tudja megszervezni klubtagjainak karácsony előtt szokássá vált ünnepi délutánját, mert beteg lett, kórházba kell feküdnie. Kérnie sem kellett a segítséget, tudta, jókor mondta el jó helyen a gondját.

Fotó: Gergely Magdi

Lótusz társakat hívott és talált. Régieket és sohasem látott újakat. A műsor, amit összeállítottak, olyanra sikerült, amilyenre álmodták, könnyes-nevetős perceket szerezve vendéglátóiknak, a Palota SM Alapítvány toloszékés tagjainak.

Azok a társaik, akik a távolság miatt nem tudták vállalni a Pestre utazást, verset és prózát küldtek, sőt, Fitó Ica almát is, Kassa Csilla pedig saját könyveit csomagolta be és adta fel, hogy örömet adhassanak ismeretlen embereknek.

A rendezvény hírére megmozdult a környezetük is.

Volt, akinek a férje jelentős összeget utalt át az alapítvány számlájára, volt, aki felbuzdulva Fitó Ica ötletén, saját terméséből szállított egy hatalmas adag almát az elnökasszony, Czimmermann Márta lakására, és volt olyan társuk – Nóra, a festő –, aki a rendezvényen kiállított, majd eladott képeinek árát adta át alapítványi célokra. Lénárt Anna szülei szép, színes blúzokat küldtek lányukkal ajándékba, mindnek akadt gazdája.

Félrehúzta a lábasokat, letette a kötényét – sohasem hordok! – megmosta a kezét, és a számítógéphez ült. Bekapcsolta, és már el is felejtette, hogy a könyvtárat – örök szerelmét – kiszervezte alóla egy kegyetlen főnöki döntés, hogy élete azon szakaszában, amiben jelenleg leledzik, már kevesebb van előtte, mint mögötte, sőt, még azt is elfelejtette, hogy a lapon, ahol barátokra, társakra lelt, vannak ellen-drukkerek is.

Gál Istvánné közreműködésével a Phoenix Pharma Zrt. 250.000,- forintnyi adományának kiosztását már el is kezdték, az SM betegséggel járó kellemetlen tünetek enyhítésére.

A szerényen bebútorozott tanácsterem szorgos kezeknek köszönhetően ünnepi díszbe öltözve várta az érkezőket, akik ámulva örültek, hogy mindez értük történik.

Az egyik falat Nóra álomszép képei díszítették.

Az asztalok megteltek a fellépők ajándékaival. A saját sütésű pogácsák, sütemények mellett gyümölcs és ital is került az asztalokra.

A műsor címe – „Ünnep készül” – többszörösen is aktuális volt. Ünnep volt a fellépőknek, hogy advent idején, a befelé fordulás, a karácsonyváras szépséges békéjét megoszthatták az őket várókkal.

És ünnep volt, hogy végre találkozhattak egymással azok, akik évek óta olvasgatják, dicsérik és kritizálják egymás alkotásait, mindezt a virtuális arctalanság mindent takaró jóvoltából.

A legtöbben korábban érkeztek, hogy segíthessenek, és azért is, hogy ismerkedhessenek egymással. Egymást sosem látott emberek – férfiak és nők – ölelték meg egymást ujjongva és örömmel. A terem megtelt szeretettel...

A műsor arról szólt, amiről az élet. Örömről, ünnepekről, gondról és bajról, olykor halálról, a társakról, akik nélkül lehetetlen lenne élni.

A hálás közönség hol könnyezve, hol nevetve hallgatta a kis csapat alkotásait. Vastappsal köszönve meg a lelkes fellépők igyekezetét, és kérve, hogy jöjjenek el újra.

Szívből köszönöm a hívásomat meghallóknak, hogy csatlakoztak, hogy velem tartottak. Azoknak, akik fizikailag is jelen voltak, és azoknak, akik elküldték alkotásaikat és ajándékaikat, hogy szebbé tegyék az ünnepet, és lélekben velünk voltak, drukoltak.

Sági Erzsébet

Országos állatvédelmi konferencia
Budapest, 2009. 03. 24.

Az állatvédelem aktuális kérdései –

állatkínzás, állatrendőrség és rehabilitáció

„Egy nemzet nagysága és erkölcsi fejlettsége híven tükröződik abban, ahogyan az állatokkal bánik.”

Mahatma Gandhi

Mielőtt a „száraz tényekkel” megismertetném az olvasókat, le kell szögezmem, hogy az állatokkal kapcsolatos kérdésben – akárcsak a többi jelentős társadalmi probléma boncolása során – nem beszélhetünk

pusztán száraz tényekről. Itt érzelmek és indulatok kavarnak, de még ez sem elegendő ahhoz, hogy a magyar társadalom lényeges figyelmet szenteljen az állatkínzás borzalmas tényeinek és fellépjen ellenük.

Az a célom, hogy minél erősebben felkorbácsoljam a felháborodás hullámait, és sajnos nem kell messzire mennem, hogy hatásos legyek.

A konferencián felszólaló Dr. Király Péter, a Rex Kutyaotthon Alapítvány alapítója hozta tudomásunkra azt a vért kívánó szörnyűséget, miszerint pár nappal ezelőtt a Csepel-szigeten néhány horgász csakánnyal vert agyon egy vidrát, mert a szerencsétlen „megzavarta” őket. Az állat teteme napokig bűzlött a helyszínen.

Éz csupán egy eset a sok ezerből, amelyben a gyilkosok – kénytelen vagyok ezt a kifejezést használni, elvégre az élet bármely formája ellen bűncselekményt elkövető egyént nevének KELL nevezni – megússzák a dolgot.

Dr. Garamvölgyi László, az ORFK főtanácsadója a fenti Gandhi-idézettel indította előadását. Ha ezt vesszük alapul, Magyarország nemcsak a gazdasági rátán szerepel rosszul, de erkölcsi szempontból is a béka feneké alatt van.

Az előadásokból kiderül, hogy Nagy-Britanniában, amely évszázadok óta fejlett állattartási kultúrával rendelkezik, hogyan működik az állatrendőrség. Mivel jómagam csak átmenetileg tartózkodom Magyarországon, hamarosan visszatérek Skóciába, ahol több mint fél éve tagja vagyok az RSPCA (The Royal Society for the Prevention of Cruelty to Animals) nevű állatvédő egyesületnek, így átfogó képpel rendelkezem a brit állatvédelemről. Helen Hudson angliai állatvédelmi felügyelő prezentációjában hangsúlyozta: „Angliában akár privát alapítványok is létrejöhetnek, és teljes joggal felléphetnek az állatok védelmében. Írországban és Skóciában az állatvédőknek hatalmukban áll jogi lépéseket tenni az állatkínzókkal szemben. A helyi állatvédő hivatalok és a rendőrség is törvényes joggal bírnak a vadon élő, a gazdasági állatok és a társállatok (pl. kóbor kutyák) ellenőrzésével kapcsolatban is.”

Magyarországon szintén van igény állatrendőrség létrehozására és az állatkínzás megakadályozására, de jelen pillanatban a kérdés nincs kormányzati napirenden. A helyzeten még az is ront, hogy a hatóságok gyakran nem érdekeltek az állatokkal szemben elkövetett kegyetlenségek felderítésében.

„Az állatokkal szembeni kegyetlenség története egyidős az emberiséggel” – mondta Dr. Király Péter előadása első részében. Ezután kitért a macskával kapcsolatos, folyton változó attitűdre.

Az ókori Egyiptomban a macskát istenként tisztelték, és elpusztítása halálbüntetéssel járt. A középkorban azonban a boszorkányság szimbólumává vált, és válogatott kínzásokkal öldösték. Napjainkban egy zugló házimester kiírta az üzenőfalra: „Ma este macskairtást tartunk, aki meg akar szabadulni a dögöktől, zárja be őket.” És folytathatnám az elrettentő példák sorát.

A rendőrség évente átlagosan 500 esetben indít nyomozást ilyen ügyekben. Garamvölgyi László elmondta, hogy míg 2006-ban alig haladta meg az 500-at ezen esetek száma – amely önmagában is rettenetes tény –, 2008-ban már több mint 800 bejelentett esetet regisztráltak. A főtanácsadó szerint a valóság sokkal szörnyűbb, legalább 1000 esettel kellene számolni, de a bűncselekmény igen gyakran nem kerül napvilágra. Az előadás alatt vetítésre kerültek a 2006-os soproni kutyatelep ügyének bizonyítékai. A vádlott Őrsi András 167 kutyát tartott láncra verve, iszonyú körülmények között. A nyomozók számos ebteemet is találtak egy hűtőládjában. Szerencsére a még élő állatok nagy részét sikerült megmenteni, menhelyre kerültek. Azonban az esetek nagy részében nem ilyen szerencsések az áldozatok.

Dr. Király Péter hozzáteszi: „Az emberek nagy része érzélemileg sivár környezetben él, és mindez az erkölcsi tartás elvesztését, az emberi kapcsolatok felbomlását, és egy kegyetlen, morál nélküli világ kialakulását eredményezi. Az állatokkal szembeni helyes bánásmód megtanulása az emberiség egyik gyógyító forrásának tekinthető.”

A Rex Kutyaotthon mintegy 16 éve törekszik arra, hogy az állatokat ne csupán haszontárgyként tartsák számon, hanem érezni, örülni képes élőlényekként kezeljék, jólétük biztosított legyen, és a velük szemben elkövetett kegyetlenségek ne maradjanak büntetlenül.

Részlet az alapítvány állatjóléti nyilatkozatából:

„Meggyőződésünk, hogy minden élőlénynek, így az állatoknak is joguk van a tisztességes élethez és a kegyes halálhoz. Elítélünk minden olyan akarattal, vagy gondatlanságból elkövetett cselekedetet, amely az állatoknak szükségtelenül szorongást, fájdalmat, szenvedést vagy bármiféle fizikális vagy mentális károsodást okoz. Az állatok védelme és kímélete érdekében haladéktalanul lépéseket kell tenni az állatvédelemmel kapcsolatos jogszabályok módosítása, valamint az állatvédelmi oktatás és a társadalmi szintű szemléletformálás területén.”

Számtalan téma kapcsán elhangzott már a közhellyé váló „Nyisd ki a szemed!” felhívás. De most nem közhelyként kell értelmezni. Egy olyan problémával kell szembenézni, amely évezredek óta létezik, és ha nem találunk rá hatékony megoldást, egy újabb lépést teszünk saját erkölcsi és fizikai megsemmisülésünk felé.

A március 24-én megtartott konferencia szervezői a Felelős Állatbarátok Egyesülete, illetve a Rex Kutyaotthon Alapítvány.

Farkas Renáta

MAGYAR MOZDULATMŰVÉSZETI TÁRSULAT

Új bemutatója 2009. május 6-án és 7-én a MU Színházban

A Magyar Mozdulatművészeti Társulat jelenleg egyedülálló képviselője a száz éves magyar tradíciójú mozdulatművészetnek. Az együttes – Még I Mozdulatszínház néven – 1995-ben alakult Fenyves Márk és Pálosi István vezetésével, első önálló estjét 1998-ban mutatta be.

Az idén tizenegy éves társulat küldetése és fő célja, hogy a mozdulatművészet újra köz- és elismert legyen Magyarországon mind a szakemberek, mind a közönség körében. Ezért rekonstrukciós darabjaival a hagyomány előtt tiszteleg, kortárs bemutatóival pedig új utakat és lehetőségeket kutat a műfaj számára, megőrizve annak gyökereiből táplálkozó értékeit. Új formanyelv megteremtésén fáradozik elsősorban a kortárs impulzusok hatására.

A Magyar Mozdulatművészeti Társulat repertoárja négy részre bontható: 1. saját „kortárs” stílust kialakító mozdulatművészeti művek; 2. klasszikus mozdulatművészeti művek rekonstrukciói; 3. gyermek- és ifjúsági előadások; 4. kortárs vendégkoreográfusok művei.

2009 tavaszán Anna Piotrowska, lengyel koreográfus, előadó, rendező alkot új darabot a Magyar Mozdulatművészeti Társulatnak, Fenyves Márk és Pálosi Istvánnak a vendégkoreográfus programsorozat keretében. Idén először dolgozik társulatunk külföldi alkotóval.

Magyar Mozdulatművészeti Társulat walk_2_corner

2009. május 6. 20 óra – MU Színház

2009. május 7. 20 óra – MU Színház

Rendezés - Koreográfia: Anna Piotrowska

Szereplők: Fenyves Márk, Pálosi István

Anna Piotrowska új darabját a lengyel festő, Witold Wojtkiewicz (1879-1909) műalkotásai ihlették.

Még csak 29 éves volt, mikor egy szívroham végzett vele. Óriási családban élt, a család tizenegyedik gyermekeként. Egész életét végigkísérte a gondolat, hogy bármelyik pillanatban meghalhat. Mindig nyomasztotta a halál közelsége, mégis rátalálhatunk a nevetés és az élet szeretetére a műveiben. Elképesztő saját világban élt.

Egy alkalommal így írt a húgának:

„Nagyon magas, nagyon karcsú, nagyon szép és nagyon gyenge fiú vagyok.”

Az előadás Witold Wojtkiewicz alkotásaira épül, az életével és a családjával való viszonyának problémáit feszegeti.

Hogyan befolyásolta a halál az ő teljes, ám nagyon rövid életét? Szintén tőle származik a következő megállapítás is: „Minden ember számára az a legfontosabb az életben, hogy egy sarokban

ülve várjon, amíg meg nem hal.”

Anna Piotrowska fő témája, melyet duó előadásában egyre pontosabban fogalmaz meg az, hogy milyen viszony létezhet két ember között, még akkor is, ha végül eggyé válnak.

Anna Piotrowska (1974, Człuchów). Ko-

reográfus, rendező, tanár és előadó, valamint a varsói Dance Development Foundation alapítója és vezetője. Master-fokozatú diplomát kapott menedzsmentből 2002-ben. 2004-ben megkapta a British Council díját („Young Polish Arts Entrepreneur”), amely együtt járt egy ösztöndíjjal is, így alkalmat volt ellátogatni kortárs tánciskolákba Londonban és Leedsben. Ellátta a varsói PolemiQ Lengyel Táncfesztivál főszervezőjének és művészeti vezetőjének tisztjét, és kétszer kapott díjat a SzólóDuó Nemzetközi Tánc Fesztiválon, Budapesten (zsűridíj 2005-ben és legjobb szóló díj 2006-ban). A varsói „mufmi dance theatre” alapítója és igazgatójaként több mint 40 alkotást hozott létre 1995 óta. Aktívan részt vesz a lengyel művésztszociális életében, helyi és nemzetközi projekteket szervez, többek között a SzólóDuó Lengyelországi Táncfesztiválját, improvizációs jam-eket („bosa stopa jam party”), „direction.(Europa_Warsaw).dance”, „direction.London_Warsaw.dance”, nyári workshopokat, és a Varsói Tavasi Filmfesztivált.

Anna Piotrowska, mint előadóművész meghívást kapott az „apap” nemzetközi programra (advancing performing arts project).

2008-ban koreográfusként a poznańi Lengyel Táncszínházzal, a Sziléziai Táncszínházzal és a Varsói Nagyszínház táncosáival dolgozott együtt, valamint részt vett a „mufmi dance theatre” új produkciójában is. Együttműködött Paweł Kamza színházi rendezővel, dolgozott Szczecin-ben a „Teatr Współczesny”-ben rendezőként, és a „Teatr Łaźnia Nowa”-val Krakówban is.

Anna Piotrowska-t jól ismerik már Magyarországon is az Orkesztika Alapítvány által rendezett SzólóDuó Fesztiválokban való sikeres szereplésén, tanításain keresztül.

Néhány Magyarországon megjelent elismerő kritika Anna Piotrowska alkotásairól:

Anna Piotrowska (PL): „Mission” című produkcióját a SzólóDuó 2006 szakmai zsűrije a fesztivál legjobban felépített és legkidolgozottabb fizikai szólójaként értékelte. A választott karakter egy szürreális utat bejáró nőalak. A zsűrire nagy hatást tett a művész azon képessége, ahogy félig női félig állati alakba változtatta magát. A darab nagyon leleményes módon készült, a művész képes volt a fizikai teret egy állati etetőtal méretére leszőkíteni. Még a formális fókusz eszközeinek, a szemének

használata nélkül is be tudta vezetni a közönséget a képzeletének labirintusába. Annának sikerül egy olyan szigorú, személyes test-nyelvezetet kialakítani, amely tele van fizikai tudatossággal (mind energia, mind hang szempontjából), amely néha groteszk, néha mozdulatlan, ám mindig meglepő.

„... Az egyetlen, aki valamennyire balanszot képez az este folyamán, a lengyel Anna Piotrowska, aki elképesztő táncnyértáncot jár. Bárcsak ragadna a hazai táncosokra is a Misszió szellemességéből, pimasz iróniájából: ez az igazi küldetés. ...” (Tóth Ágnes Veronika: Vadászat – SzólóDuo Fesztivál 2008; <http://www.revizoronline.hu>)

„... Réti Anna 2005-ös nyertes szólójával nyitott az esemény. A Lélek, pulóber nélkül ... Na ezt kéne überelni, szólt a rejtett üzenet, de az első estén hasonlóan különleges, bár teljesen másfajta élményhez jutni már csak a lengyel Anna Piotrowska szólója segítségével sikerült. A Misszió háziasszonydráma lavórral, szavak nélküli színház, amely kapcsán kivilágosodik a lengyel teória, miszerint a tánc és a színház azon a vidéken igazából nem vált el egymástól soha. ...” (Sisso: Táncfelvarrás – SzólóDuo nemzetközi kortárs táncfesztivál; Magyar Narancs 2008. január).

Magyar Mozdulatművészeti Társulat Díjai:

- 6. Alternatív Színházi Szemle első díj (2000).
- A veszprémi III. Országos Kortárs Összművészeti Fesztivál, „A Tánc Fesztiválja” különdíja (2000).
- 7. Alternatív Színházi Szemle közönségdíja (2001).
- 8. Alternatív Színházi Szemle közönségdíja (2002).
- A Tánc Fesztiválján – IX. Országos és Nemzetközi Kortárs Összművészeti Találkozó Veszprém, különdíj (2006);
- SZASZSZ – XII. Alternatív Színházi Szemle, Szeged, a Thealter International 2006 keretein belül a legjobb duó díj (2006);
- IX Nemzetközi Színházi Fesztivál „King – Fairy Tale” Velikiy Novgorod, Oroszország „Red Prize” a legkifejezőbb előadást járó előadói díj - (2007).
- A társulat vezetői 2006-ban „Táncművészetért” díjban részesültek.

Társulat weboldala:

<http://www.mozdulatszinhaz.hu>

Fotó: Magyar Mozdulatművészeti Társulat

„Tánc a Táncért”

A Tánc Világnapja alkalmából

ingyenes táncórák
az Orkesztika Alapítvány szervezésében

2009. április 24. péntek

11.00-18.20 óráig

Az Orkesztika Alapítvány programjainak fő működési helyszíne a Mozdulatművészeti Stúdió, mely mindenki számára nyitott és elérhető műfaji, stílári és minden más szlektiótól mentesen. Lehetőséget biztosítunk a táncművészet területén a tanulásra, az alkotásra, a munkára, az információáramlásra, a tudományos kutatásra, az önkifejezésre és a fejlődésre.

Az új, eddigieknél jóval nagyobb helyükön, melyet 2009. októberben nyitottunk meg, több mint 20 tánctanfolyam közül választhat, aki mozogni, tanulni szeretne!

Tanfolyamaink többsége bárki számára ajánlott, tehát előképzettség nélkül kortól, nemtől, testalkattól függetlenül elkezdhető. Nem profi táncosok képzése a célunk – bár tanáraink táncpedagógusok és aktív táncművészek –, hanem a tánc megszerettetése, a test karbantartása és a közösségépítés. Hisz a mozgásra mindenkinek szüksége van!

Még több kísérleti előadást láthatnak a nézők a Mozdulatművészeti Stúdióban a Meglepetés Estek keretében!

Három nagy táncteremben próbálhatnak – készülhetnek előadásaikra – a független társulatok, alkotók!

Folyamatosan bővülő táncművészeti könyvtárunk és videótárunk is méltó helyet kapott az új intézményben, ahova nemcsak egyénileg lehet ezentúl tájékozódni járni, hanem elméleti szeminárium is indult Fenyves Márk vezetésével (valamint Fenyves Márk vezetésével elméleti szeminárium is indult az érdeklődők számára).

A sokféle, egész évben zajló rendszeres tanfolyamok mellett 2002-ben indítottuk el workshopjainkat hazai, 2004-től pedig külföldi szakemberek vezetésével.

Kurzusaink mellett 2005-ben teremtettük meg azt a hagyományt, hogy minden évben a Tánc Világnapja alkalmából „Tánc

a Táncért” jelszóval egész napos ingyenes táncórákat szervezünk minden érdeklődő számára.

Büszkén mondhatjuk, hogy a vártnál is nagyobb sikere volt az eddig szervezett „nyílt napoknak”. Valóban korra, nemre, testsúlyra, előképzettségre tekintet nélkül mindenféle résztvevője volt az ingyenes táncóráknak. Minden órán 25-30 fő vett részt, sokan közülük itt találtak először kortárs- vagy modern táncsal. Tavaly már olyan nagy fokúvá vált az érdeklődés, hogy párhuzamosan két teremben zajlottak egész nap a tánckurzusok maximális létszámmal.

Sokan itt kaptak kedvet ahhoz, hogy táncelőadásokra vagy táncórákra ellátogassanak. Így nemcsak azért tartjuk fontosnak ezt az eseményt, mert a tánc méltó ünnepének érezzük, hanem komoly népszerűsítő tevékenységnek gondoljuk.

2009. április 24-én pénteken 11.00-18.20 óráig tartjuk idén „Tánc a Táncért” programunkat.

A nyílt napon Balogh Janka, Buday Melinda, Fenyves Márk, Hucker Kata, Jantner Emese, Pálosi István, Magusin Anna, Mándy Ildikó, Szigeti Oktávia és Torda Kata tart órákat. Betekinthetünk e napon a mozdulatművészet, az orkesztika alapok, az art-jazz, a kortárs tánc, a kontakt tánc, a moderntánc, a kortárs jazz és a Limón táncstílusokba.

ÁSZ TÁBOR 2.0/2009

Az ÁSZ IFJÚSÁGI SZÍNJÁTSZÓ TÁBOR
először 2008 augusztusában
nyitotta meg kapuit
a 10-13 és a 14-19 éves
korosztályok számára.

2009 augusztusában immáron
a **2.** ÁSZ TÁBOR
kerül megrendezésre...

A tábor programkínálatának fókuszában a színjátszás áll, de a szakmai programok mellett változatos szabadidős programok is várják a táborozókat. A tapasztalat azt mutatja, hogy a délutáni foglalkozások jelentős szerepet játszanak abban, hogy a táborozás tíz napja alatt összetartó és hatékony alkotó teamek alakuljanak ki.

A 10-13 éves korosztály egy csoportban (max. 15 fő), míg a 14-19 éves korosztály három csoportban (max. 17 fő/csoport) színésztanárok vezetésével folytatja a munkát. 2009 nyarán a tábor szervezői, Balázs Ágnes és Gáspár András mellett, Pokorny Lia és Kálloy Molnár Péter színművészek fognak tanítani.

Az első napon a táborozóknak lehetőségük van arra, hogy minden tanárral együtt dolgozzanak. A napot lezáró esti tábortűznél kerül sor a táborozók csapatokba sorolására. A második naptól kezdve a csoportok tanáruk vezetésével dolgoznak egy színházi projekten. Színésztreningeken, kreatív és önismereti játékokon, színészmesterség- és beszédtechnika-órákon keresztül jutnak el a csoportok a bemutatóig, az ÁSZ GÁLÁIG, amelynek helyszíne a dorogi József Attila Művelődési Ház. A bemutató után minden táborozó írásbeli értékelést kap teljesítményéről, s a tanárok a jövőre vonatkozó szakmai tanácsokkal is ellátják a diákokat. A színjátszó kurzusok után délutánonként, seniorok irányításával, különféle szabadidős tevékenységekre is lehetőség nyílik. Sportversenyek, fürdőzés, teázó, „játék-barlang”, disco és filmklub is működik a tábor területén. A versenyek, kalandjátékok során a csapatok pontokat gyűjtenek, és a pontverseny eredményeként, az utolsó estén kihirdetésre kerül, hogy ki nyerte az ÁSZOK ÁSZA vándorserleget...

A tábor időpontja:
2009. augusztus 9-19.

Helyszín:
Pilismarót

Honlapcím:
www.asztabor.hu

Zöld Nap a Zöld Környezetünkért

Kertészeti kiállítás, vásár és tanácsadás – kert és egészségvédelem

József Attila Művelődési Központ – 2009. május 2., 9.00-19.00-ig

Kiállítók és szolgáltatók:

OBI Áruházlánc, kerti kisgép- és növénybemutató és árusítás – Magyar Biokultúra Szövetség, bioborok, biozöltségek, bio-pékárúk – Fair Trade Center, Biokávé, -csoki, -tea-kóstoló és vásár – Fővárosi Állat- és Növénykert – Magyar Madártani Egyesület – Gladiátor Kiadói Kft. – Rozmaring Rt. – Keresztúri Társaskör – Kihelyezett Allergiaszűrés, Dabas – Magyar Gyula Kertészeti iskola – Nu Skin Enterprises – Magnapress – Zepter – Magyar Parlagfüellenes Szövetség – Herman Ottó Bonsai Egyesület

Előadások:

a hobbi- és a kiskertekben ajánlott növénytársulások alkalmazása, biopraktikák a kertben, milyen kisgépek alkalmazása célszerű a kerttulajdonosoknak, néhány szó a növényvirológiáról, az erkélykertek kialakítása, gyógy- és fűszernövényeink – termesztésük és hasznosításuk, az antioxidánsok szerepe az életünkben

A program ideje alatt virág- és növényvásárral, kerti kisgép-bemutatóval, bioélelmi-szerekkel, életmód- és egészségügyi tanácsadással, gyermekprogramokkal és kézműves foglalkozással várjuk kedves vendégeinket.

Gyermekprogramok:

11:00-14:00: A Kossuth rádióból ismert, Vacka rádió Rén kedves Mesevendéglője Gaál Zsuzsa művésznő vezetésével

Gyermek kézműves-foglalkozás

Belépő: 270 Ft, gyermekeknek 6 éves korig ingyenes.

Támogatóink:

OBI – Béres Gyógyszergyár Zrt. – Magyar Biokultúra Szövetség – Fair Trade Center – Magyar Rádió – XIII. ker. Önkormányzat XIII. ker. Hírnök újság

A József Attila Művelődési Központ határháló, vagy inkább összekötő kapocs a bérházak és a kertés házak találkozásánál. Helyzeténél fogva kiindulópontja, katalizátora lehet minden olyan kezdeményezésnek, akciónak, programnak, mely az épített és a természeti környezet megőrzésére, megteremtésére irányul. Közös fóruma a természetet féltőknek, és a természetben élőknek.

2009. május 2-án e gondolatok jegyében szeretne a József Attila Művelődési Központ egy kerti vásárt rendezni. Ennek keretében belül kívánunk a kiskert tulajdonosoknak, vagy csak az érdeklődőknek és természetbarátoknak lehetőséget biztosítani, egymás jobb megismerésére, tapasztalataik kicserélésére, a témával kapcsolatos gondolatok, eszközök börzvéjére. Programunkkal az angyalföldi, újpesti, óbudai kertés házak tulajdonosait, valamint a lakótelepeken élő kert-és természetbarát embereket kívánjuk megszólítani. Ők azok, akik egyfelől érintettek, másfelől fokozottabban igénylik a zöld területeket.

Terveink szerint az esemény folyamán lesznek előadások, amelyek egyrészt erősítik a vásárt, másrészt rávilágítanak az ehhez kapcsolódó környezetvédelmi kérdésekre, és azok saját erőből történő megoldásaira. Témáink között szerepel például a hobbi- és a kiskertekben ajánlott növénytársulások alkalmazása, milyen kisgépek alkalmazása praktikus a kerttulajdonosoknak, az erkélykertek kialakítása, gyógy- és fűszernövények termesztése és hasznosítása.

PROGRAMAJÁNLÓ – 2009. április második fele

Gajdov Géza grafikus kiállítása
Megtekinthető április 23-ig
A belépés díjtalan

Sebő-klub – Antikolás
Április 15., szerda 19.00
Belépő: 1.000 Ft

VÖRÖS ISTVÁN (Prognózis) koncert
Április 24., péntek 20.00
Belépő: 2.000 Ft

Házibuli a Pedrofon zenekarral
Május 1., péntek 20.00
Magyarország legtöbbit koncertező Swing and Rock & Roll Show Bandje.
Belépő: 1.000 Ft

GYERMEKPROGRAMOK
Óperencia – Gyermekszínház
Alma Zenekar – Bródy gyereklágererek és más „bio” alma dalok
Április 23., csütörtök 14.00
Belépő: 700 Ft
Piroska és a farkas – tánc-mese
Április 26., vasárnap 15.00
Belépő: 700 Ft
Információ:
nagygyula@kult13.hu
06/30/691-6412

ISMERETTERJESZTŐ ELŐADÁSOK
A fertőző betegségek és a rovarok által terjesztett betegségek változásai az utóbbi évtizedekben, és összefüggéseik a globális felmelegedéssel

Április 17., péntek 17.30
Előadó: Dr. Ferenci Emőke
Belépő: 250 Ft

EGÉSZSÉGÜNK TITKAI PROGRAMSOROZAT
Konyhában készített szívinfarktus

Félmegoldásoktól a kitisztult érpályáig.
Új kutatások, amiket a szívbarát programok nem mondhatnak el...

Április 22., szerda 18.00
Ételeink szépítőszerei, avagy a „legális mérgek” története
A hírhedt E-számok. Tartósítószerke, mesterséges színezékek, édesítők, aromák, stabilizátorok, fényesítők... és az emberi test.
Május 6., szerda 18.00
Belépő: 250 Ft

EGY ZÖLD NAP A ZÖLD KÖRNYEZETÜNKÉRT
Kertészeti kiállítás, fórum és tanácsadás – környezetünk és egészségünk védelme
Május 2., szombat 9.00-19.00
Belépő: 270 Ft

NYUGDÍJAS FILMKLUB
Molnár Ferenc: Egy, kettő, három – amerikai filmvígjáték.
Rendezte: Billy Wilder (1961)
Április 21., kedd 14.00 óra
Állami áruház – magyar vígjáték.
Rendezte: Gertler Viktor (1952)
Május 5. 14.00 óra
A belépés díjtalan

Gyertyafény Keringő Klub
Vezeti: Csukáné dr. Jónás Ilona
Vasárnap 15.00–19.00
Zenés táncos délután időseknek
Részvételi díj: 600 Ft/alkalom, 1600 Ft/hó

Csuka Mónika Énekiskola
Kedden, csütörtökön és pénteken 17.00–20.00

MOZGÁSPROGRAMOK
Színpadai tánc felnőtteknek (új) • Manó torna (új) • Callanetics torna • Társastánc • Ékszer Balettiskola • Hatha jóga • Jóga a mindennapi életben • FIT-KID gyermekfitnesz • Ritmikus gimnasztika • Női kondicionáló torna • Hastánc • Csiri-biri torna

SAKKÖRÖK
Gyermekkerámia • Felnőtt kezdő és haladó kerámia • Rajz és festészet

Frissítse fel angol nyelvtudását!
Minden kedden 17 órától várjuk a nyelvgyakorlókat kötetlen társalgásra minden korosztályból és tudásszinttől.

Fiatalok, itt a lehetőség az ingyenes európai tapasztalat- és ismeretszerzésre!

Az Európai Önkéntes Szolgálat /EVS/ számtalan lehetőséget kínál részvételre litván, német és más európai programokban.
Részletes információ: Szalkai Lajos – szalkailajos@kult13.hu

Programjainkról, intézményeinkről, felnőttképzésről és trembérleti lehetőségekről bővebb információt a www.kult13.hu honlapon találhat!

ÍZELÍTŐ LEGÚJABB KÖNYVEINKBŐL

AD LIBRUM KIADÓ KÖNYVEK KÍVÁNSÁGRA

Kreativitás és közösség

Eljött az alkotó emberek, a civil társadalom és a szakmai csoportok ideje. A megfizethető árú saját kiadás minden bizonynyal felkelti a kreatív emberek, életmódközösségek, és a szakmai csoportok érdeklődését. Az alkotó emberek nem kell, hogy az íróasztalfióknak írjanak vagy csak fontolgassák ötleteiket. Megvalósíthatják és kiadhatják, amit alkotnak, legyen az útikönyv, szakácskönyv, szakdolgozat, regény, verseskötet, életvezetési tanácsok, emlékirat vagy családtörténet.

A tudományos életben dolgozó szakemberek és intézetek rengeteg kutatási jelentést készítenek, amelyek gyakran nem jutnak túl a közvetlen kollégák szűk körén. Számukra is nyitva állnak az új lehetőségek: intézeti könyvek, szakfolyóiratok, kutatási összefoglalók, módszertanok, disszertációk vagy konferenciák anyagai.

A cégek számára is új lehetőségeket kínálunk: termékleírások, tevékenységi beszámolók, oktatási vagy tréning segédesszközök és cégtörténetek.

Szeretnénk hozzájárulni a kisközösségek formálódásához, a közművelődés demokratizálásához, a környezetvédelemhez és a szabad szoftverek fejlődéséhez. Az Ad Librum mint vállalkozás több alapelve támaszkodik. Üzleti modellje a long tail (hosszú fark) népszerű közgazdasági elmélet alapján a könyvkiadás eddig kellően ki nem szolgált szegmensére irányul: azokra a kiadványokra, amelyek kisebb szakmai vagy életmódbeli közösségek számára fontosak.

Elérhetőségeink

AD LIBRUM KFT.

1107 Budapest, Mázsa tér 2-6.
Porta Irodaház, 517-518-as szoba

Ügyfélfogadás:

hétfő-péntek 9 és 13 óra között
(előzetes egyeztetés alapján)

Tel.: (06-1) 814-2590 vagy
(06-20) 253-1723

E-mail: gaspar.ildiko@adlibrum.hu

Web: <http://adlibrum.hu>

TUDOMÁNY

Böhm Edit: A magyar versszavalás története

Ez a könyv a magyar verselődés (versszavalás) gyökereit, hagyományait, fejlődésének küzdelmes útját, fontosabb állomásait tárja fel, amivel hozzájárul e művészeti ág vitatott kérdéseinek megválaszolásához. Egyben emléket állít azoknak a képviselőinek, akik a különböző korszakokban hittel és odaadással vállalták fel a költészet élőszóbeli közvetítését, de mert művészetük – a színészethez hasonlóan – a pillanat művészete, alakjuk gyorsan eltűnik az emlékezetből. Bemutatja a versszavalásával kapcsolatos nézetek, elméletek alakulásának folyamatát és utal az egyes korszakok előadóművészeti közegére, sajátos elvárásaira, az irodalmi- és a színházi élettel való összefüggésekre.

A szerző avatott szakértője a versszavalás elméleti és történeti kérdéseinek, neve ismerősen csenghet a versmondással foglalkozók számára. Előadóművészként, szavalóversenyek zsűritagjaként, tanárként egyaránt találkozhattak vele. 1989-ben A vers szószólói címmel jelent meg a verselődés művészeti kérdéseit tárgyaló szöveggyűjteménye, majd a Magyar Színháztörténet köteteinek egy-egy fejezetében foglalta össze a művészeti ág történetének szakaszait.

Ajánljuk a könyvet mindazok figyelmébe, akik művelik, tanulják, tanítják, vagy csak kedvelik az előadóművészetnek ezt az ágát, s akiket érdekel a magyar művelődéstörténetnek ez az eddig feldolgozatlan, izgalmas szelete.

TUDOMÁNY

Dr. Tóth József:

A gyorsabb tudományos előrehaladás útjai és buktatói

A könyv hosszú évek egyetemi oktatói, tudományos kutatói, valamint gyakorlati szaktanácsadási és publikálási tevékenység alapján kísérel meg segítséget nyújtani diákoknak, kezdő és nem kezdő oktatóknak és kutatóknak, a tudományos munkában történő gyorsabb előrehaladáshoz.

Most kivételesen nem tudományos munkát kíván közreadni, hanem saját tapasztalatok alapján tett megállapításokat, következtetéseket.

Segítségét szeretne nyújtani a buktatók elkerüléséhez is, ahhoz, hogy bárki a gyorsabb előrehaladás érdekében szerzői jogok megsértésével jusson tudományos érdekhez. Éppen ezért jelentős teret szentel a szerzői jogi törvénynek, a jogsértő technikák ismertetésének, s a jogsértés ellen való védekezések lehetőségének és hatékonyságának, vagy hatástalanságának az ismertetésére. Konkrét eseteket is felvillant a szerzői jogsértések eseteiről.

Csupán rövid összefoglalást ad, hogy a szerző tapasztalatai szerint melyek a tudományos kutató legfontosabb jellemvonásai, s kikből, hogyan lehetnek egyetemi oktatók, illetve tudományos kutatók. Végül nagyobb teret szentel annak, hogy általános és konkrét segítséget nyújtson a gyorsabb tudományos előrehaladáshoz.

A célul kitűzött feladat nem könnyű, s biztosan nem sikerül maradéktalanul megoldani. Annál inkább nem, mert a könyv igen röviden, könnyen olvasható formában kísérel meg a célul kitűzött problémakör tárgyalását.

NOVELLA

Kovács Gergő:
Frö(c)sögés – Fröccs mellett fogyasztható történetek

1.990,-

„A rend a sarokban cigarettázott és lenéző vigyorral követte az eseményeket.”

Kovács Gergő bármelyik novellájának végére odabiggyeszhette volna ezt a kis fricskát. A történetek mindennapiak, tálalásuk a szokatlan. Bárki magára ismerhet a kisszerű drámák mélységeiben és magasságaiban, ha ugyan vannak. Konvencionális értelemben véve ritkán bírnak mondanivalóval, rendszerint a jófajta humorral fűszerezett fordulatokban az is elrejtőzik. Mégis magával ragadóan szórakoztató az impulzivitás, heherésző gög, irigyelhetően megvalósított, lazába váltott félszesség, amelyek mögött valódi élményeket sejtünk. Ez a kötet szemüveg, amelyen keresztül a vidéki srác pesti egyetemistaként majd dolgozó fiatalként értelmezi újra a valóságot és szembesül saját jelentéktelenségével. Szemlélő pózban ír, megfigyel, mint egy néző, leül a kedvenc asztalához, kikéri a következőt, a többi csak megtörténik. Cselekedetei legtöbbször mellőzik az idilli és elvárt viselkedésnormákat, kocsmaszagú esték, éjszakák és hajnalok mámorába torkollanak. A történetekben félhomályos italkimérések kétes szereplői, régi cimborák, szép lányok és kevésbé szépek sorjáznak és koccintgatnak nagy egyetértésben.

ÉLETRAJZ/BLOG

Dr. Gergelyné Dr. Tóth Éva:
SZASZ – Ewing-kór a young korban

2.990,-

A csillagok, távoli izzó napok az égen, mint megannyi kicsi fénypont tündökölnek. A hullócsillagra pedig mindenki külön is felfigyel, mert neki üzenete van: amikor megpillantják, valami nagyot kívánnak egymásnak az emberek.

18 éve megszületett egy kis csillag, aki melegségével beáranyozta boldog, szerető családjá életét. Mindig is kitűnt a fénye, kisugárzása a környezetéből, és rövid 17 éve alatt még, vagy éppen, súlyos betegségében is rengeteget adott. Sokszor 80 év alatt sem alkot ennyit valaki, nem hagy ennyi fontos üzenetet az életről, a természet szépségeiről, az életszeretetről, a küzdeni tudásról, a mások felé fordulásról, a mélységekből való sokszoros talpra állásról. Blogját több százan követve merítették belőle kitartást, türelmet, erőt saját hétköznapijaikhoz.

Egyik utolsó elstutogott kérése nyomán édesanyja – szintén a tőle kapott energiájával – megírta ezt a könyvet. Mindannyian érezzük, hogy Szandra itt van velünk, és most is üzen: az ellenségeskedőknek megbékélést, a szomorúaknak, hogy meg lehet látni a legképtelenebb helyzetekben is a szépséget, az örömeiket, az alkotás lehetőségét.

Ez a könyv a leírhatatlan lelki fájdalom és a szeretet könyve, amit minden; betegek ellátásával foglalkozó személynek (portások, asszisztensek, ápolók, orvosok, hallgatók), és mindenkinek, aki hivatásából kifolyólag emberekkel foglalkozik, el kellene olvasnia.

Dr. Hideghéty Katalin, onkológus

NOVELLA

Mester Györgyi:
Fehéren, feketén

1.990,-

„Egészen más ember az, akinek bensőjét örökké a tűz égeti, s mardossa a vágy. És valóban, ő, a Férfi ilyen volt. Égetnivalóan csalárd, csalfa és hűtlen, és ha nem is azért, de annak ellenére, szerették. És sokan szerették, vagy megkapni szerették volna. Tulajdonképpen mindegy is volt az, csak szóba álljon, évődjön velük, hozzájuk érjen azzal a hosszú ujjú, férfiasan elegáns kezével. Simítsa a karjukat, karolja a vállukat, futólag, mintegy véletlenül érintse derekukat, hajoljon a nyakuk felé, elhitte velük, hogy akár egy leheletnyi csók is megeshet...jobb híján elegendő volt egy átható, jelentőségteljes pillantás, vagy egy mély meghajlással kísért találó, érzékletes, olykor csupán csipkelődő bók. Odavoltak érte a nők, és ő tudta ezt. Tudatosan, vagy tudattalanul, de vissza is élt vele. Udvarolt és potyázott, ahol csak tudott. Alig akadt nő a kisvárosban, akinek ne lett volna valamiféle élménye vele. De ezen túl is, az elszegényedett, de magára még sokat adó... fiatal férfi feltűnő jelenség lévén, gyakran szerepelt a helyi lapok címlapján, és nem csak a nőügyei miatt...”

EGÉSZSÉG

Dr. Szabó Erika: Házi tünetmagyarázó –
Fejfájás, hasi fájdalom, láz, lapozza fel, mi okozhatja

Tüneteket, szervezetünk jelzéseit minden nap tapasztaljuk valamilyen formában. A tünetek, bár sok esetben kellemetlenek, nagyon fontos információk szervezetünk működéséről. A fájdalom különböző testrészekben, izgatottság, kézremegés, étvágytalanság, memóriazavarok, zibbadás, emésztési zavarok, ájulásérzés, szaglás, ízérzet csökkenése, mind fontos jelzések, amikkel a szervezet tudunkra adja, hogy valamilyen szervi vagy működési hiba történt. Mivel a betegség meghatározása nem egyszerű a tünetekből, kezdő nővér koromban elkezdtem egy gyorsan átlátható diagnosztikai szerszám összeállítását, amit az egyetemi évek során bővítettem, és most megosztok önnel.

2.490,-

Akit megváltoztatott egy álom

– Megint rágyújtasz? – kérdezte szemrehányón Ilhan.
– Ne haragudj, kimenjek? – fordult felé elmerengve Inuha, miközben ujjai közé fogta a sokadik sodort rudacskát.

– Ne, nem kell. Csak féltelek.
– Tudom, de most szeretnék.
– Még mindig őt várod?
– Hm?

– Azt hiszed, visszajön?
– Ja, nem, nem... vagyis...
– Szerintem nem jön többé. Ő csak egyszer jön.
– Meglehet. Csak nem tudom kiverni a fejből.
– Nem is kell. Ő már hozzád tartozik. Benned van.
– Legalább lefotóztad volna! Senki sem fogja elhinni, hogy valóban itt járt!

– Na látod, ez az, ami nem számít...
– Neked nem! Te megijedted tőle. Egyből ki is kapcsolódál. Én viszont egészen közel engedtem magamhoz.

– ...azért nem számít, mert nem másoknak fontos. Sőt, neki sem. Hanem neked.

– Ühüm... Nem hittem volna, hogy megteszem... Mégis kimegyek inkább – azzal Inuha eltűnt a monitor látóköréből. Dohánypakkját kardigánja zsebébe csúsztatta, s kilépett a meleg lakásból a hűvös éjjeli gangra. A sercegő gyufaláng alig vetett szikrát, a lány már fújta is a szemerkélő esőcseppekre a füstöt. Lehunytt szemmel hallgatta az égből aláhulló zene kopogó ritmusát, közben felidézte az egy hónappal korábbi éjszaka hihetetlen eseményeit.

Akkor is Ilhannal cseverészett, egész nap egy fontos munkán dolgoztak. Gépe nagy segítségére volt, együtt mindig könnyebben ment az írás. Mindketten derekasan elfáradtak már, Ilhan is egyre hosszabbakat sóhajtott, amikor váratlanul megzörrent az ajtórács. Döbbenet fordultak a bejárat felé. A nyugalmas éjt átszelő kongó fémszörej már önmagában riadalmat keltett, hát még az utána következő, fenyegető morgás. Ha lehetett volna, megfogják egymás kezét és apróra kucorodnak; így csak a feszült várakozás maradt. Bénultan meredtek a gyenge félhomályba, ahol egy fenevad növekvő árnyéka kúszott fel lassan a szobafalra. Az árny közeledtével Ilhan valóban annyira megrémült, hogy azonnal kiakapcsolt. Inuha reszketve várta a találkozást.

Valami röpké villanás zavarta meg, ezért kinyitotta a szemét. A szemközti lakásajtó nyílt ki, s az előszobából kiszűrődő fény körberajzolta a lány sziluettjét. Csak intettek egymásnak Szabréval, az új szomszédokkal, nem akarták háborgatni a hajnali ház csendjét. Inuha eltöprengett:

– Vajon ő sem hallott semmit akkor éjjel? Senki nem látta, hallotta, észlelte, figyelte meg ebben a házban ezt az égbekiáltó jelenséget? Vagy csak nem mernek róla beszélni? Inkább úgy tesznek, mintha meg sem történt volna?

Az eső közben elállt, újabb cigarettát vett elő.

– Ilhan talán megbocsátja! – remélte magában. Lezárt szemhéja mögé bújva folytatta a történet felidézését.

A falra vetült szörny immáron ugrásra készen leste a megfelelő pillanatot, hogy megmutathassa valódi önmagát. Mivel semmi veszélyt nem szimatolt, nekirugaszkodott, miközben torkából óriási bömbölés szakadt ki, amely még másodpercekig visszhang-

zott. Félelmetes léptekkel, fogait szenvtelenül kivillantva egészen közel ért a lányhoz, aki majd' belehalt a rémületbe.

Megpróbált Ilhan felé nyúlni, de látta, tőle nem remélhet segítséget – addigra teljesen hideggé, élettelené vált. Rohant volna, csakhogy a legapróbb hirtelenség is ostobaságnak tűnt: nem akarta sem félelmét megosztani az állattal, sem azt, hogy kapkodó mozdulatát az fenyegetésnek érezze. Végül egyszerűen kinyújtotta remegő jobb karját.

Döbbenet fordultak a bejárat felé. A nyugalmas éjt átszelő kongó fémszörej már önmagában riadalmat keltett, hát még az utána következő, fenyegető morgás. Ha lehetett volna, megfogják egymás kezét és apróra kucorodnak; így csak a feszült várakozás maradt.

A fenevad erre széttárta poszóját, láthatóan arra készült, hogy belekóstol a felkínált lehetőségbe. Inuha óvatosan visszahúzta – nem tudta elképzelni, hogy önként odaadja bármely testrészét. A csíkos bundájú ekkor hirtelen átszökellt a másik oldalára. Ijedtében ugyan nehezen azonosította, ám egyre inkább egy megtermett tigrisnek nézte támadóját. Miután nem volt veszítenivalója – hová is menekült volna? –, bal felől ismét odanyújtotta reszkető kézfejét.

A lány elnyomta a csikket, s halkán visszabújt a szoba melegébe. Ilhan fürkészsze fogadta:

– Ugye nem egy szál volt? Ne is felelj, úgysem tudom megnézni. Biztosan megint elmosogattál, azért maradtál ennyit távol. Tudod mit? Írjuk ki magunkból ezt az egészet, úgy talán könnyebb lesz.

– Jó ötlet! Amúgy az edények még várnak... Minek írjunk arról, amit senki sem fog elhinni nekünk?

– Mondtam már, nem ez számít. Csak az, hogy te átélted. Aki ismer, úgyis tudja, nincs valami mesés fantáziád: csak arról vagy képes írni, ami megtörtént veled.

– Kösz, mi lenne velem a kíméletes őszinteséged nélkül! Akkor nézzük onnantól, ahol minden más lett...

Az ezúttal bal oldalról közeledő állat újfent elvicorodott. Állkapcsa helyett azonban orrát használta: szimatolni kezdte a lány odatartott balját. Inuha továbbra is vacogott, mégis kíváncsivá tette őt a fenevad:

– Mennyi erő, méltóság! – gondolta. – Kezdte lenyűgözni e megfoghatatlan, félelemmel és várakozással teli helyzet, mintha már nem is bánta volna a tigris közelségét.

– Ha így kell vesznem, legyen! – és elragadtatásában megérintette az állat fehér szakállát. Az válaszként zömök fejével megbökdöste, és nyaldosni kezdte a megnyugodott kezét. Inuha már nem gondolkodott, teljesen átadta magát az örökkévalónak tűnő pillanatnak. Beletúrt a tigris tömött bundájába, s ahogy cirógatta, érezte, amint karjain át belészökik a szörny félelmetes ereje: átjárja minden porcikáját, elméjét, szívét...

Másnap kora reggel madárcsivitelésre ébredt. Karjait alig bírta mozdítani, fájdalmasan sajogtak. A gép előtt, az íróasztalon könnyökölve töltött éjszaka után nem meglepő, hogy alaposan elzsibbadtak.

– Te jó ég! – kiáltotta. – Le sem feküdtem az ágyba?

– Nem bizony, ráadásul engem is bekapcsolva hagytál – felelte ásítózva Ilhan. – Megköszöném, ha kicsit pihenni térhetnék.

– Jaj, ne haragudj, persze – azzal gyorsan rákattintott a „kilépés” opcióra. Pedig szívesen elmesélte volna, micsoda álma volt az éjjel. Széthúzta a napsárga függönyöket, és kicsoszogott a konyhába. Pirítós, tejeskávé, mosogatás, majd tollázkodás a fürdőszobában: komótosan készülődött, volt ideje bőven. Aztán útnak indult. Amint kilépett az utcára, furcsán kezdte érezni magát. Mintha minden megváltozott volna. A színek, formák, ívek, hangok és az emberek is mind-mind mások voltak. Egész nap azon törte a fejét, mi baja lehet. Miért lát másmilyenek mindent, és miért viselkednek vele is másképpen az emberek. A számtalan cikázó gondolat közül volt egy, ami nagyon szeretne volna befészkelni magát a fejébe:

– Már nem menekülsz. Bátor vagy.

– Látod?! Ennyi lenne az egész – szólt végül Ilhan.

– Jó, de akkor most hogyan kezdjük? Írjuk le úgy, hogy civilben tigrisszelídítő lettem?

– Áh, az nem jó! Túl direkt. Mit szólsz ehhez?... – Inuha ujjai nem érintették a gombokat, a betűk mégis egymás után jelentek meg a monitoron:

Akit megváltoztatott egy álom

Gáspár Ildikó

Grafika: Szabó Borka

Akit megváltoztatott egy álom

Háború, avagy a félelem anekdotája

Hirtelen fordult rosszra az idő. Délelőtt még ragyogó napsütésben bosszankodtam a kertkapu előtt díszelgő koszos, kék papír zsebkendő miatt, de hazafelé már szürkességbe borult a levegő, és hideg szél csapkodta a zsalukat az utcán. Mintha minden kiürült volna, pedig még csak pakoltak.

A ház közös udvarán gyakorlott mozdulatokkal gyűltek a Zsákok és a táskák, bennük a legszükségesebb holmikkal. Nem először kellett költöznünk. Johann néhány összetekert szivacsot gyömösölt a zsúfolt pincelakása bejárata fölötti furcsa rekeszbe. Reménykedett, hátha most az egyszer visszatérünk, és az ágya majd akkor meglesz. Szomorúan néztük őt.

Egy kétségbeeséstől ráncos, fáradt arc rontott az udvarba:

– Indulni kell! Menni kell! – kiáltotta a hírnökök magabiztosságával.

Mindenki vállára vette saját batyuját, és elindultunk kifelé.

Johann mellém sietett a maga sántikáló járásával.

– Miért kell ennek mindig így lennie? Ki küldi az üzenetet? Egyáltalán, miért hallgatunk rá? – de az utolsó mondatot már nem nekem, hanem mindenkinek mondta. Kiabálta.

A menet megállt még mielőtt kinyitottuk volna a külső kaput, hogy az utcán csatlakozhassunk a sodródó emberáradathoz. Minden szem Johannra szegeződött.

– Úgy értem, tudja valaki, miért csináljuk ezt? Mármint az igazi okát? – üres tekintetek meredtek válaszként. Johann öszszébb húzta magát, talán attól az udvar felől érkező fuvallattól, ami hűvös lökésként taszította tovább az embereket a kapu felé.

– Johann, ha nem akarsz elmenni, én itt várok veled – szóltam hozzá olyan hangosan, hogy másokhoz is eljusson a sza-

vam. Lerakta a csomagját. Szemében megnyugvást láttam. Körülöttem néhány újabb batyu tompa puffanását hallottam. Senki nem szólt. Vártunk, amíg a kapu halk nyikorgása lett a leghangosabb zaj a szél füttyülésében. Mindenki elment.

Tanácsstalanságunkat kopogás zavarta meg. A bejárathoz mentem, hogy megnézzem, ki ez az ostobán udvarias lény.

Egy összehúzott szövetkabátos, tányérsapkás fickó állt előttem.

– Jó napot! Tudnának adni a katonáinknak némi ruhát és élelmet? – nézett rám kérlelően.

– Katonáknak nem adunk semmit – válaszoltam még az időnél is hidegbben, és visszasétáltam a többiekhez.

Néhány óra múlva kezdett felengedni a hangulatunk. Tüzet raktunk az udvaron, és főzni kezdtünk közösen, mi, az otthon maradtok.

Még nem volt kész az étel, amikor az őrszemünk zihálva rontott be.

– Már az utca végén vannak.

Hát mégis igaz. Háború van. A maroknyi emberből álló csapatunk lassan kísért az utcára. A remény elfogadássá transzformálódott, csak Johann tört össze teljesen. Az utca végéből sötét alakok közeledtek. Bambán bámultuk őket, mintha csak egy álm része lenne az egész. Aztán egyszer csak a házunkkal szemben lévő töltés tetején is megjelentek az alakok. Épphogy észrevettük őket, máris vékony hangú csataüvöltéssel zúdultak ránk százan, kezüket magasba emelve. Mikor elég közel értek, mindannyian elhajították, ami a markukban volt.

Ezerféle gyümölcs röpült felénk a gyermekek kezéből.

Sablik Henrik

Fotó: Lórincz Edina

Gabinak egyszer tanácsra volt szüksége.

Zsigmonddal egy parkba mentek beszélgetni. Ahogy két jóbarát.

Káprázatos hóesésben sétálgattak, Zsigmond szép komótosan, Gabi gyorsan, szabálytalan ritmusban.

Közben pedig a férfi lábnyomait figyelte.

Egyszerűen nem tudta. Nem tudta, hogyan hozza fel a témát.

Mindent tüzetesen megfigyelt, a befagyott rügyektől kezdve az apró kék madarakig, a kisebb, szitáló hópelyhektől a hatalmas fenyőkig, de semmi nem kínált alkalmat arra, hogy feltegye végre a kérdést.

Gondolataiba és kétségeibe merülten lépkedett az ösvényen, és görcsölt, igen, görcsölt.

Zsigmond pedig... ő az ég felé emelte tekintetét, és enni kezdte a hópelyheket.

– Jaj, ne már, ne égess, tiszta óvoda!

Sülthópehely

– kérlelte Gabi, ám a férfi rá sem hederített.

Ugrándozni kezdett, jobbra-balra, és lelkesen ajánlgatott Gabinak egy-egy nagyobb pelyhet.

– Ne, tényleg ne csináld már! – nyöszörögte Gabi, aztán beadta a derekát.

Megállt, fejét felemelte, és kinyitotta a száját.

Figyelte a hópelyheket, s rájött, egyet se tud elkapni.

Kikerülük.

A szeme sarkából látta, ahogy Zsigmond csipőre tett kézzel megáll mellette, és nézi.

– Értem már. Szóval én azért nem kapdoshattam őket, mert neked nem megy – jegyezte meg. – Tudod, ha nem állnál egy helyben, és nem várnád, hogy a sülthópehely a szádba röpüljön...

És meg is kapta. Kérdés nélkül.

Ternák Tünde

Grafika: Szabó Borka

Fonalak

Gyönyörű volt, akár egy pillangó. Zöld, arany, lila és kék szárnyakkal repdesett, vagy mint azok az apró halak a tengermélyen, úgy cikázott. Vagy... vagy egyszerűen csak ott állt a Lánchídon, és nézte a Margitszigetet. Leheletnyi rúzs az ajkán, apró biggyesztés, amit betudhattott az ember az unalom apró jelének is, pedig valójában a megfeszített koncentrációról árulkodott. Arról, hogy akkor és ott vadászat készülődött. Farmerszoknyát viselt, lógó rojtokkal, és egy tarka pulóvert. Rajta kívül senki sem volt akkor a hídon. Ki tudja, mire készülhetett.

S ott volt István. Bábjátékos, az a típus, aki él-hal a bábjaiért, és éppen ezért a nézők megkönnyeznek minden előadást, hiszen István bábjai élnek, éreznek, szenvednek, élnek az ő életét.

Minden reggel felkel, fogat mos, lezuhanyozik, elszív egy cigit az erkélyen. Aztán megjavítja az eltört bábokat. Újabb bagó. Újból elolvassa a darabot, gyakorol, iszik egy teát. Majd irány a színház, ahol kevés a hely, levegőt se kapni a többiek cigarettafüstjétől. Becsapja maga mögött az ajtót. Leül egy székre, illedelmesen, és nézi a bábokat.

Minden napja ugyanilyen, tehát változást felfedezni roppant nehéz. Esetleg a lakásban felejtett csíkos zoknik. Vagy a füstölő-illat. Áh, mind csak apróság, felesleges adalék. A valódi változás csak most jön. István előveszi a bábokat, lefekteti szépen sorban az asztalra, és ollót vesz elő.

A marionettek zsinórja gyorsan szakad el, meglepően gyorsan. S mikor már egyiket sem szorítja semmilyen kötél – István megkönnyebbül.

Smaragdzöld szemei vibráltak az izgalomtól, minden egyes porcikája remegett. Izmos, mégis kecses lábai megindultak, kezével is segített, s mikor felért, megállt egy pillanatra, ahogy a cirkusban szokás. Várta a közönséget, és gyönyörrel töltötte el, hogy most senki se látja. Alatta jég volt, és tenger, sötét kagyló, ami végre befogadja gyöngyét. S végre felröppent, szárnyalt, akár egy apró főnix. És semmi nem fogta meg.

Ternák Tünde

Fotó: Lőrincz Edina

Olvadjon már el a hó

Csak állt karba tett kézzel a kórterem ablakánál, s amíg az orvosok vizitáltak, zöld szemeivel a kórház melletti mezőt figyelte. Március volt, és mindent hó borított.

(Meg kellene fontolnia a gépről való lekapcsolás lehetőségét is.)
A húga.

Éva mindig is imádta a természetet. Levéalakú fülbevalók, zöld sálak – olyan volt, akár egy manó. S aztán az a baleset.

Az ablak párasodni kezdett, letörölte pulóvere ujjával.

Éva a pulcsija ujjába bújtatta a kezét, ha zavart volt vagy ideges.

A mező kellős közepén egy tölgyfa.

Minden ágán jégcsapok.

Vajon ilyenkor még mindig alszik a természet?

(Nem mutat életjelet. Vegetál. Gondolja meg.)

Az állatok? Ők nem ébrednek? Nem fáznak így?

Az orvosok körbeállták a beteget, és latin szavakkal dobálóztak.

Itt egy szövödmény, ott egy kegyes halál.

S közben azt hiszik, ő nem érti.

(Igazából már nincs miért életben tartanunk.)

A hó alatt ébren...

(Őn az egyetlen élő rokon, csak maga dönthet.)

A hidegben, fázva...

(Írja alá, jobb lesz így.)

Olvadjon már el a hó...

Ternák Tünde
Grafika: Szabó Borka

[hazafias]

úgy vagyunk mi
 itthon otthon
 hogy minden szavam
 meggondolom
 mert nekem vöröshagyma
 meg krumplibogár
 favilla fatányér fakanál
 és paprika igen
 ez a paradicsom
 amikor megszólal
 a cimbalom a balatonon
 és nekem adócsalás négyeshatos
 nyár hideg sör arany habos
 nekem pörköltzsaft
 ami a terítón maradhat
 és pincehideg munkaügyi hivatal
 nekem szomorúfűz gémeskút ravatal
 és sír hol nemzet kezét nyakát törte
 de érik a szőlő és vilmos a körte
 nekem félhold
 gazdasági félholt
 nekem iskola erdő palota
 bakterház hurka szalonna

nekem termőföld kiskocsmá
 magyar a vándor rubik a kocka
 golyóstoll kakasos nyalóka
 dinnyehéj és szalmakazal
 bakonyi párizsi felhozatal
 trafik jó csóka csicsóka
 hús lugas sercli
 tengelic mangalica resti
 és nekem
 kényszervállalkozó
 ábécé tébécé tébé
 nekem kertibudi
 nekem angolvécé
 nekem kelő nap kelő kenyér
 bukta tócsi málé
 pál és futrinka utca
 mazsola és tádé
 pöttyös bögre foltos tehén
 bikavér madártej
 királylány juhászlegény
 szóval úgy vagyunk mi itthon otthon
 hogy két szememben mindenem
 hegyek között völgyek között
 „sinen vagyunk a síneken”

Grafika és vers: Szeifert Natália

Senki se tudja...

Éjjel a rétek sírnak,
 könnyük a hajnali harmat,
 Napsugarak mosolyában
 színeik új sora sarjad,
 És ha az alkonyi óra
 elfödi köddel a tájat,
 Lomb, fűszál s puha szirmok
 bánatosan muzsikálnak.

Hűség

Miért is kering a Nap körül a Föld,
 Miért ír le mindig újabb néma kört,

Csábító csillagoknak m'ért nem enged,
 iért nem vág neki a Végtelennek?

Miért rója útját fegyelmezetten,
 M'ért tetszel'g folyton e szűkös szerepben,

Miért árva, s magányának m'ért örül?...
 Tán szerelmes, azért jár a Nap körül.

...tehát vagyok

Az élet egy szín, s a tánca hallgatag,
 Árnyat ír napomra, s futva hajtanak
 Őrei, a fegyelmezett perc-sereg,
 Szűz hajnalomba hűs alkonyt rejtenek,
 És szikrák ösvényén lengenek tovább
 Meg-meglendítve a végzet ostorát,
 S porrá törve jelenné nőtt gyermekét,
 Ki a múlt krizmájával fölKent cseléd.

Az álmaim fakó fátylú mécsesek,
 Csend a lángjuk, s hogy örökké égjenek,
 Halkan öntözöm csak szende cseppjeik,
 Míg ők bolond reményemet kergetik
 Szelíd hit és csalódás erdőin át,
 Hol nyárba fojtják egymást az őszi fák,
 Léptem nyomán levél zördül, s szétszaladt
 Titkok virárganak sudár ég alatt.

Az énekem egyszerű, és fénytelen,
 Suttogok, s hideg szavak vérét nyelem,
 Kopott lapok könnyáztatta tükrein
 Varázsolok, s leleplezett trükkjeim
 Csak úgy írnak csodát izzó szíveken,
 Ha színük lefog, s átírom mindenem
 Tarka s kicsit hazug történetekbe
 Kavicsként a magány öblébe vetve.

Bender Máté

Bender Máté (A. Sz.): Hintázó körökben

<http://adlibrum.hu/Bender-Mate/>

A szerző már 2001-ben részesült a Gyerme-, Ifjúsági és Sportminisztérium, valamint a Diák- és Ifjúsági Újságírók Országos Egyesületével közös szakmai elismerésében, az Arany Titán díjban (Az Év Ifjú Írója), költői pályája tehát nem új keletű. Sejtelmes, gyakran kérdőjel-szerű verseiben – amelyek fő témái a halál, a szerelem, a transzcendenssel való kapcsolat – a vissza-visszatérő önvizsgálat a világban való lét értelmének keresésére irányul, kontemplatív művei pedig a teremtés apró csodáiról szólnak.

Bender Máté a klasszikus poétikai hagyományhoz nyúl vissza, s azok elemeiből építkezik. Alkalmaz ugyan manapság divatos eljárásokat – pl. az intertextusok direkt írása (József Attila vagy Hermann Hesse művének megidézésével) –, versei mégis leginkább az ezerkilencszázhuszas-harmincas évek klasszicizáló hagyományával rokoníthatók. Bármilyen poétikai eljárással is él, kötetének versei szintetikus egészzé, zárt, átgondolt kompozícióvá állnak össze, alkotásmódjukban letisztult, egységes képet mutatva.

Rózsafalvi Zsuzsanna, irodalomtörténész

ITT ÉS MOST

Amíg reményeim osztják és szorozzák,
a mai zajokon át egy boldogabb
jövő nyugalalmát hallgatózom,
mint megrettent madár
a héjavijjogáson túli csendet.

Amíg időm és kenyere
a szükség porciózza,
s nem mindegy, kertemben
borsó-e, vagy rózsa virágzik,
tűnődöm: betonút vezet-e oda
ahol a források erednek.

Amíg jelmondatokból kell
megfejtennem sorsom,
életem fonalát politikus-párcák
szövik és bogozzák,
röghöz kötöm magam, mint újmódi jobbágy:
fákat ültetek, hogy gyökeret eresszek.

EXTREMITÁS

kiáltás
tekintet
csend
puszta tér
talajtalan
és parttalan
ahol csak repülni lehet –

VÁRAKOZÁS

eljöttél itt vagy
és én mégis várom
megérkezésedet

Kepes Károly
Grafika: Váczy Jépoint Tamás

Virágos jókedvemben

Buszban ülve kifelé bámultam az ablakon. Mellettem hol gyorsabban, hol lassabban suhant el a táj. Utam erdőn vezetett keresztül. Az útpadka füves volt, de koratavasz lévén, nem zöldellt, hanem sárgállott. Na, nem a pázsit száradt ki, csupán a zsenge zöldet nyomta el szinte a tengernyi bolyhos fej, a gyermekláncfű sárga gombjai.

Eszembe jutott, még nem is olyan régen, nem tudtam megállni, hogy a tavaszi réten járva le ne tépjek egy kazalnyt belőlük. Hol vázába szánva, azzal a tudattal, hogy estefelé a szirmok bezárulnak, és nem marad más, csak a zöld babszemnyi gubó. Hol pedig azzal a céllal, hogy koszorút kössek belőlük, mintegy környezetem előtt is fitogtatva ebbéli jártasságomat. Aztán egy idő után rájöttem, a virág meghal, ha letépi, elfonnyad, a birtoklásával járó öröm elvesz, szomorúság lép a helyébe. Ma már nem tépnék le egyetlen vadvirágot sem. Úgy szép, ahogy, és ahol van. Mindenki a maga helyén ér a legtöbbet.

Az utat szegélyező virágfolyamot látva kedvem támadt leszállni, és megsimogatni a kis sárga pihés fejeket, megcirógatni, összeborzolni őket. De hagyni ott és úgy, ahogy az anyatermészet megteremtette azokat. Mert a virágok valójában csodák. Mindegyik valóságos remekmű, egy kis ékszer, mellyel a természet megajándékozott bennünket. Az egyetlen örökérvényű dolog a világon, melyben csalódni képtelenség, a valós természet. Soha nem csal meg, nem csap be, mindig csak ad, és amit ígér, biztosan betartja. Nincs tavasz kikelet nélkül, a fák lombosodnak, a virágok bimbót növesztenek, kitárják kelyhüket, általuk lesz színes, élvezhető és élhető a világ. És mi a tél? Csupán szünet, a pihenés ideje. A nagy erőgyűjtés, készülődés a tavaszra, amikor aztán kirobban az élet, burjánzik a sok zöld, kemény levelek, bársonyos szirmok, kéjes illatok, színorgia... Lehet ezt nem csodálni? A Föld ereje, gazdagsága annyira nyilvánvaló. S ha jön a nyár, a tobzódás fokozódik. A színek páratlan kavalkádja, s egyre nemesebb virágok nyílnak, melyek szépek a szemnek, de talán a szerényebbek, kedvesebbek a szívnek.

S e gondolatoktól egyszeriben jókedvem lett, virágos jókedvem.

Mester Györgyi
<http://adlibrum.hu/Mester-Gyorgyi/>

Nyirkos, semmire sem jó idő volt, de mennem kellett, mert vártak rám a kiadóban, hát kellenül elindultam.

Délelőtt ritkán járó busz, kedvetlen tömeg, és egymást fűrkésző, táskát mellhez szorító bizalmatlanság...

A buszon öreg néni imbolygott a – sofőr kedve szerint rázkódó, kacszázó – furcsa koreográfiára, jobbával magához ölelte rongyos fülű, hajdan jobb időket látott retiküljét, baljában pedig egy nagy szatyorban a piacról beszerzett heti ellátmány csüngött. A tömeg megtartotta, és megkönnyebbülten sóhajtottam, amikor két megállóval később leszállt.

A Keletihez érve szinte kilökött magából a busz. A szemerkélő esőben ernyőjünkkel utat törő sietős emberek kényszerítették le gyámoltalanabb embertársaikat a járdáról a metróépítkezés sarába. Az áthelyezett megállóban álló trolis vezetője – látva futásomat – elindult, majd az öt méterrel távolabbitáblánál, kicsit lefröcskölve a rá várókat, megállt.

Mi jöhet még? – kapaszkodtam fel, és huppantam le ugyanazzal a lendülettel a középső ajtó előtti hármashelyek egyikére.

Az angyalok néha trolival járnak

Hát jött... Laza mozdulattal egy fiatalember vetődött a szemközti ülésekre. Mindkettőre, hogy más ne férjen oda. Jobb, ha nem nézek fel, mert hiába gyülekeztek már az utasok, ha szigorú pillantásomra válaszul belém kötne neveletlen útítársam, biztosan nem lesz, aki megvéd.

Aztán mégis felnéztem.

És nagyon elszégyelltem magamat. A szemben ülő, pontosabban heverő fiatalemberen a hideg, esős idő ellenére is alig volt ruha. Ami viszont volt, azt láthatóan régóta hordhatta. Nem vette észre fűrkész tekintetemet, mert a piszkos ablakon bámult ki, valahová nagyon messzire...

A fiú szemmel láthatóan testi és szellemi fogyatékos volt.

Szégyenkező gondolataimból egy kellemes női hang zökkentett ki: – Kérem a menetjegyeket, bérleteket!

Mutattam. Megnézte a dátumot, és bólintott, eltehetem. Riadtan ültem, felkészülve, hogy megvédem a fiút, ha szekálni kezdi a nő. És a fiatal ellenőr a fiúra mosolygott. A levegőben ott lógott a dráma... Holt biztos, hogy nincs jegye, zakatolta az agyam. Hogy volt-e, azt már soha nem fogom megtudni. Az ellenőrlány további szép napot kívánt a fiúnak, nem kérte a jegyet, nem kért számon semmit, hanem odébb lépve végezte a dolgát.

Közben a Lehel téri templomhoz értünk. Megérintettem – no, nem ahogy szerettem volna, ölelve, hanem csak úgy, hogy megkaphassam a figyelmét – az ellenőrlány karját. Meglepdött, gőze sem volt, hogy mit akarok, hiszen látta a bérletemet, meg amúgy is leszálláshoz sorakoztam.

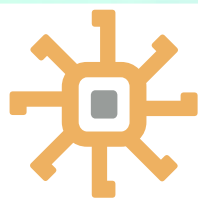
– Köszönöm, kislány! Nagyon emberséges, szép pillanat volt az előbbi – mondtam csendben. A mellettem álló korombeli nő ránk mosolygott, mert valamennyit – pontosan eleget – elcsípett a köszönetemből, és szaporán bólogatva helyeselt. A kislány pedig zavart örömmel az arcán, csak ennyit mondott: – Én is emberből vagyok.

– A csudát! – gondoltam. Az angyalok néha trolival járnak, és álcázásul „Jegyellenőr” feliratú karszalagot viselnek.

A Nap ugyan nem sütött ki, és az eső is tovább szitált, de az emberek, akikre rámosolyogtam, már nem dőttek le esernyőikkel, és néhányan, némi csodálkozással szemükben, de visszamosolyogtak.

Sági Erzsébet

Fotó: Lőrincz Edina

Lassan átalakulunk!

KÉPREMÉNY

Civilben

FELHÍVÁS

F I K E A R N T P N T

Fóti Ifjúsági Kulturális Egyesületünk keres fóti, illetve a környékén élő fiatalokat, akik képzőművészettel foglalkoznak, s szeretnék megmutatni munkáikat egy ősszel tartandó kiállítás keretében.

Kötetlen témában készült fotókat, grafikákat, számítógéppel készült képeket, valamint montázsokat és kollázsokat egyaránt várunk.

Érdeklődni a fike.hu@gmail.com címen lehet, ugyanitt várjuk jelentkezésedet 2009. május végéig. Kérjük, bemutatkozásképp írd magadról 5-10 mondatot, s fotót is csatolhatsz elkészült munkáidról!

Kapcsolat: fike.hu@gmail.com
Információk: www.fike.hu

Gordiusz

JÁTÉK!

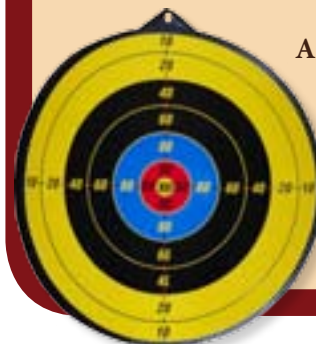
Van, hogy mindent egy lapra kell feltennünk, hogy egy vonással oldjuk meg az élet által elének gördített helyzeteket. Az életben merni kell kockáztatni.

Ossz meg velünk egy valós vagy fiktív kalandot arról, hogyan lehet humorral, nyugodtsággal kezelni a váratlan helyzeteket. Féloldal hosszúságú novellákat, meséket, izgalmasan megírt igaz történeteket várunk. Minden beküldőt egy zseton kulcstartó fog emlékeztetni, hogy bátraké a szerencse!

Kéthavonta a szerkesztőség által legjobbnak ítélt írás pedig 10.000 forint értékben játékot kap.

A beküldéseket **doc** formátumban a jatek.mentropia@gmail.com címre várjuk, **Bátraké a szerencse!** tárggyal írott levelekben.

Az első eredményhirdetés ideje: 2009. május 10.

A nyeremény: Winmau Dart tábla, és 3 db Winmau dart nyíl.

A kép csak illusztráció

MENTRÓPIA - az állampolgár lapja

havonta megjelenő, elektronikus kiadvány
 Kiadja a Mentropia Kulturális Közhasznú Egyesület
 ISSN 1789-4913

Honlap: www.mentropia.hu – Hivatalos archívum: epa.oszk.hu

Szerkesztőség

Cím: 1073 Budapest, Dob utca 74. fszt. 6. – Telefon: 06-70-325-9451

Főszerkesztő: Gáspár Ildikó

Jelen számunk alkotói:

Bender Máté, Dobos Mónika, Farkas Renáta, Gáspár Ildikó, Ghyczy Attila, Kepes Károly, Lőrincz Edina, Mantz László, Mester Györgyi, Magyar Mozdulatművészeti Társulat, Nem Adom Fel, Németh György, P. Zénó, Orosz Norbert, Sablik Henrik, Sántha Krisztina, Sági Erzsébet, Szabó Borka, Szeifert Natália, Takács Péter, Ternák Tünde, Váczy Ludmilla, Vágási Mónika

További állandó és vendégalkotóink:

Czifra Bogi, Dr. Czifra György, Páll Zoltán, Reich Károly

Kapcsolati előadó: Schmidt Orsolya

Arculat:

Kellényi Kata, Szabó Borka

Vezető képszerkesztő:

Szabó Borka

Fotósok, grafikusok:

Lőrincz Edina, Sántha Krisztina, Szabó Borka

Vezető korrektor:

Gáspár Ildikó

Korrektorok:

Lőrincz Edina, Szabó Borka, Váczy Ludmilla

Tördelés: Szabó Borka

Posztumusz tiszteletbeli vendégalkotónk: Váczy J. Tamás

Olvasó-munkatársaink a mentropia.zsak@gmail.com e-mailcímre küldhetik el alkotásaikat.
 Híre, információja van? Esemény közeleg? Írja meg nekünk: mentropia.sk@gmail.com
 Hirdetne vagy partnerünk szeretne lenni? Érdeklődjön itt: hirdetes@mentropia.hu

Bármilyen probléma, jogsértés esetén kérjük Olvasóinkat, értesítsenek minket, hogy korrigálhassuk hibáinkat!

Mentropia Kulturális Közhasznú Egyesület

Alapítva 2007-ben – Cím: 1191 Budapest, Kisfaludy u. 26.

Adószám: 18262720-1-43 – Bankszámlaszám: 10404027-00022735-00000007

Elnök: Sablik Henrik – sablik.henrik@mentropia.hu
 Alelnök: Kellényi Kata – kellenyi.kata@mentropia.hu
 Titkár: Szabó Borka – szabo.borka@mentropia.hu

Kapcsolat:

info@mentropia.hu